

THE LIFE OF MAXIM GORKY

မိတ်ဆွေစာပေ
mgyoe.com

SAMPLE BOOK

- A. ROSKIN

မကာဇင်းဂေါက်၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ဆုပုဒ်
ပြောင်းတင်

mcroe.com

SAMPLE BOOK

ISBN 9789997136749

MTT33

9 789997 136749

MMK 8,500.00

မက္ကင်းဂေါ်ကီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ မြသန်းတင့်

တမုက်နှာ ၁၄၂ မုက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်တီ x ၂၀ .၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

[ပထမအကြိမ်- ၁၉၅၅ ဝန်းဖော်စာအုပ်တိုက် (နှစ်ကြိမ်ရိုက်နှိပ်ခဲ့)

ဒုတိယအကြိမ်- ၂၀၁၁၊ နေရီရီစာအုပ်တိုက်

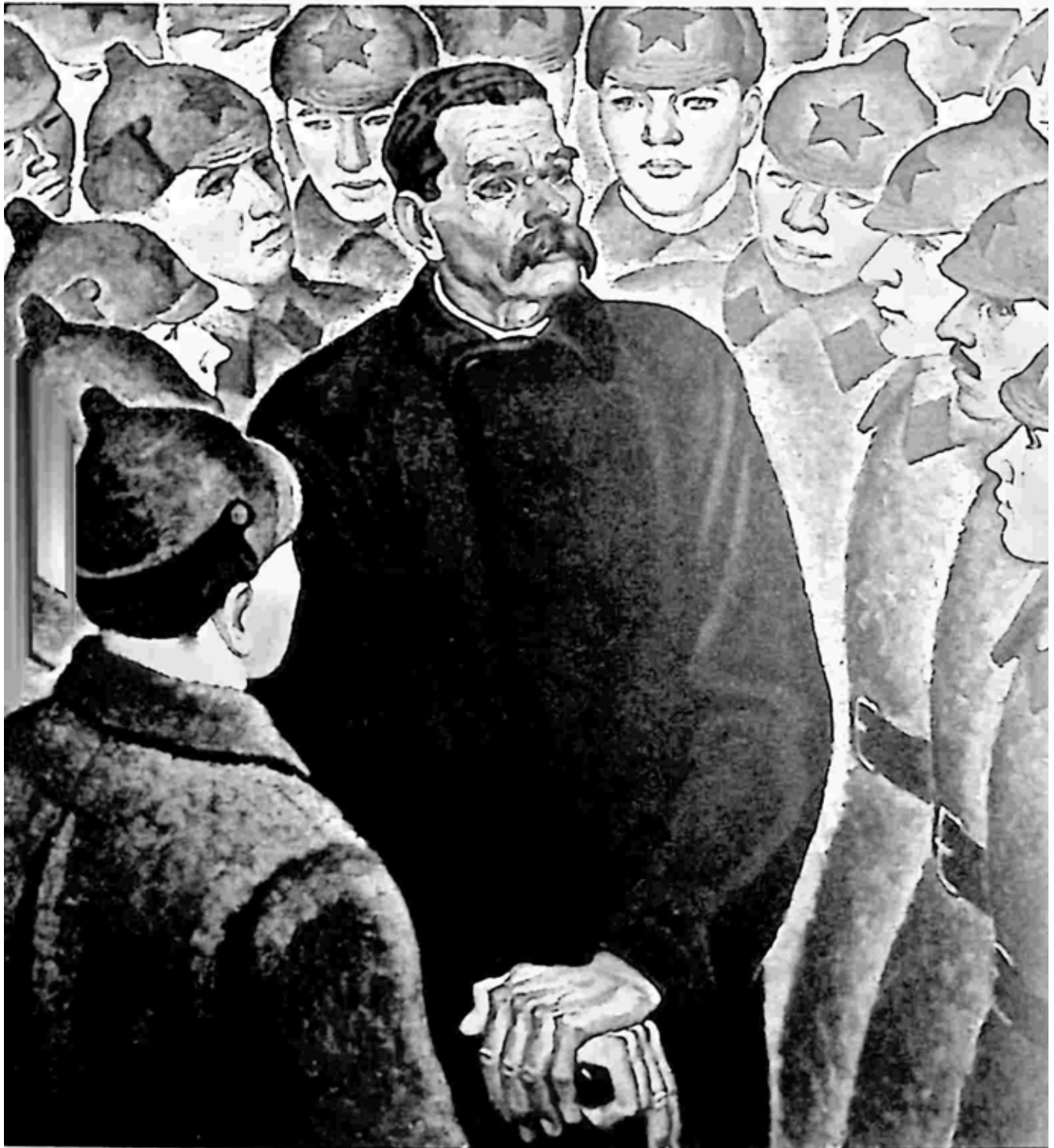
တတိယအကြိမ်- ၂၀၁၉၊ နေရီရီစာအုပ်တိုက်]

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- အမှာစာ	၃
၁။ ကလေးဘဝ	၉
၂။ ကာဇန်တွင်	၂၉
၃။ မီးရထား ညအစောင့်	၄၅
၄။ ဝက်သစ်ချပင်အို၏ တေးသံ	၅၀
၅။ လှည့်လည်ခြင်း	၅၇
၆။ ပထမဆုံးဝတ္ထု	၆၄
၇။ ဝေဖန်ရေးသမား	၆၉
၈။ ကျော်ကြားခြင်း	၇၇
၉။ မိတက်ရဲတိုက်နှင့် နဇ်နီနီဂိုရောဒ်အကျဉ်းထောင်	၈၃
၁၀။ ညငှက်ကလေးများနှင့် သူလျှိုများ	၉၃
၁၁။ အနုပညာဇာတ်ရုံ စင်မြင့်ပေါ်ဝယ်	၉၉
၁၂။ တော်လှန်ရေးသုံးဆင့်	၁၀၇
၁၃။ စာရေးဆရာနှင့် တိုက်ခိုက်ရေးသမား	၁၂၅

အမှာစာ

ဂေါ်ကီ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့အနေဖြင့် မြန်မာ စာပေလောကတွင် ရှိသင့်သည်ဟု ယူဆထားသည့်အတိုင်း ဤ အတ္ထုပ္ပတ္တိကျမ်းငယ်ကို ဘာသာပြန်ခဲ့၍ ပြီးစီးသည်မှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ် လောက်ကဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရေးလက်စကော်ပီမှာ ပျောက် ဆုံးနေခဲ့ပြန်၊ ဘာသာပြန်သူတွင်လည်း မအားလပ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ပြန် သဖြင့် ရုတ်တရက် မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပေ။ ယခုမှတစ်ဖန် ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေကာ ပြင်သင့်သည်ကိုပြင်၊ စွက်သင့်သည်ကို စွက်၊ လျှော့သင့် သည်ကိုလျှော့၍ စိတ်ကျေနပ်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်၏။

မည်မျှပင် ထူးချွန်ထက်မြက်သည့် စာရေးဆရာဖြစ်စေကာမူ ဂေါ်ကီလောက် လေးနက်သည့် စွမ်းအားထက်မြက်မှုဖြင့် အရင်းရှင် စနစ်၏ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ပုံကို ဖော်ပြခြင်းမပြုခဲ့သည့်အချက်မှာ အခြားစာရေးဆရာများနှင့် ဂေါ်ကီတို့အကြားတွင် အကွာကြီး ကွာခြား လျက်ပင်ရှိခြင်းဖြစ်၏။

ဂေါ်ကီသည် တော်လှန်ရေးတိုင်းချက်ကော့စ်၊ တာဂိန်ဖိ စသော ရုရှားရှေးဟောင်းစာပေလောက၏ အစဉ်အလာကို ခံယူသည်။ ရုရှား လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာမဲ့သူတို့၏ အဖြစ်သနစ် စသည့် ရှေးစာရေးဆရာကြီးများ လျစ်လျူပြုခံခဲ့ရသူများ၏ ဘဝကို ဖော်ပြ လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂေါ်ကီအား လေ့လာရာတွင် ရှေးဟောင်း

စာပေအစဉ်အလာကို ဆက်ခံသူနှင့် Socialist Realism. ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်ဖော်စာပေကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိ တီထွင်ခဲ့သူအဖြစ် နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ လေ့လာသင့်သည်ဟု ထင်၏။

ဂေါ်ကီပထမစောစောပိုင်းတွင်ရေးသည့် မာလ်ဗာဝတ္ထုကား ရုရှားတံငါသည်တို့၏ အခြေအနေမဲ့သော ဘဝကို ဖော်ပြလေသည်။ ဤဝတ္ထုကား ဘဝ၏အခြေအနေမှန်ကို ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မျှ သာ ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ပြင် ‘မာကာချူဒရာ’ ဝတ္ထုမှာလည်း ဂျစ်ပစီလူမျိုး တစ်ဦးပြောပြသည့် ဒဏ္ဍာရီကို ဝတ္ထုသဖွယ် ပြန်၍ ရေးသားထား ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ဂေါ်ကီ၏ဘဝကို လေ့လာလျှင် သူ ရေးသည့်ဝတ္ထုများကို အလိုလို နားလည်လာလိမ့်မည်ဟုထင်၏။ ဂေါ်ကီ၏ဘဝကို မသိမီ သူ၏ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီးသည်မှာ ‘စိမ်း’ နေသလိုလိုဖြစ်သော်လည်း သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ပြီးနောက်မှ စာဖတ်သူများနှင့် ပိုမို၍ ရင်းနှီး လာလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

ဂေါ်ကီ၏ဝတ္ထုများတွင် ပါဝင်သည့် အိမ်များ၊ ဇာတ်လိုက် များ၊ နေရာများသည် သူ တကယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည့် လူများနှင့် နေရာများဖြစ်လေသည်။ (ဂေါ်ကီ၏ဝတ္ထုများကို ဤစာရေးသူ ဘာသာပြန်ဆို၍ ကျော်လင်းစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပြီ။)

ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်ဖော်စာပေကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိသူအဖြစ် နှင့် ဂေါ်ကီကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြသည့် ပြည်သူ့ စာပေကို လက်မွန်မဆွ ရှေ့ဆောင်သူအဖြစ် လေးစားကြရသည်။ ဤတွင် ရှေးစာရေးဆရာကြီးတို့၏ လက်သုံး ဆောင်ပုဒ်စကား တစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် သွား၍ အမှတ်ရမိသည်။ ၎င်းတို့က “ငါတို့ ဟာ လူတွေထဲမှာနေပြီး လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရင် တော်ရောပေါ့။ လူ့ဘဝအကြောင်းကိုသိဖို့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်စရာ မလိုပါဘူး။ ငါတို့ဟာ လူတွေနဲ့နေတယ်၊ လူတွေအကြောင်းကို တွေးတယ်၊ ပြီးတော့ ရေးတယ်... ဒါဆိုရင် တော်ရောပေါ့” ဟု လူ့ဘဝနှင့် ကင်းကွာကာ တတ်ပွန်ကျေညက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ပမာ ရင်ကော့၍ ဆိုတတ်ကြ၏။ သို့သော် လောက၏သဘော သဘာဝကို စဉ်းစားတွေးခေါ်ရုံနှင့် မလုံလောက်ဟု ကျွန်တော် ထင်

၏။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ဘဝ၏အတွေ့အကြုံသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။ ဘေးမှ ပွဲကြည့် ပရိသတ်အနေဖြင့် ကြည့်ရှုကာ မှတ်တမ်းတင်သောအလုပ်သည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ အလုပ်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ‘မွေးမေမေ’* ဝတ္ထုကို ရေးသားရာတွင် ဆိုမိုဗိုအလုပ်ရုံထံမှ တကယ် တွေ့ကြုံရသည့် အလုပ်သမားများနှင့် အလုပ်သမားများ၏ မွေးမေမေများကို တကယ် သိကျွမ်းကာ တကယ့်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို တန်ဆာဆင်ခဲ့၏။ ဤဝတ္ထုတွင် ဂေါ်ကီသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ရုံမျှမကဘဲ သူကိုယ်တိုင် အလုပ်သမားတွေထဲသို့ လက်ပွန်းတတီး ဝင်ရောက် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ၏။

ဂေါ်ကီ၏ ‘အမေရိကန်မြို့တော်’ နှင့် ‘မုန်တိုင်းတေးသံ’ (၎င်းတို့ကို တာရာမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးသူဘာသာပြန်၍ ဖော်ပြဖူးခဲ့သည်။) တွင် ဂေါ်ကီသည် အရင်းရှင်မြို့တော်၏မြင်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ ‘မုန်တိုင်းတေးသံ’ တွင် ပေါ်ပေါက်လာအံ့သော တော်လှန်ရေးကြီးကိုလည်းကောင်း ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ခဲ့၏။

‘အမေရိကန်မြို့တော်’ တွင် ဂေါ်ကီသည် အမေရိကန် ဒီမိုကရေစီနှင့် အမေရိကန်ယဉ်ကျေးမှု၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဘွားဘွားကြီးပေါ်အောင် ဖော်ပြခဲ့၏။ အမေရိကန်ပြည်၌ လူများ၏ဘဝကား အလင်းရောင်ကင်းမဲ့ကာ ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်းလျက်ရှိသည့် ဘဝဖြစ်ကြောင်းပြခဲ့၏။ အမေရိကန်ဒေါ်လာသည် သူတို့၏အရိုး၊ အသွေး၊ အသားများကို စုပ်ယူကာ ဉာဏ်အညွန့်တုံးစေသည့် ပယောဂကောင်ကြီးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြခဲ့၏။

ဂေါ်ကီသည် ထိုဆောင်းပါးတွင် အမေရိကန် ငွေအရင်းရှင်ကြီးများ၏ လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် အမေရိကန်ပြည်သူများ၏ အောက်ဆုံးထပ် ငရဲဘဝကို ထက်မြက်စွာ နှိုင်းယှဉ်ပြခဲ့၏။ နယူးယောက် အလုပ်သမားရပ်ကွက်တစ်ခုကို ဖော်ပြရာတွင် ဂေါ်ကီက “ကျွန်ုပ်သည် ဆင်းရဲ ယိုယွင်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ ယိုယွင်းမှုကြောင့် သွေးမရှိတော့သည့် ဖြူရော်ရော်မျက်နှာများကို

* Mother

လည်းကောင်း၊ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သဖြင့် ရိုး၍ပင်နေပေပြီ။ ငတ်မွတ်
 ဆာလောင်မှုကြောင့် ချည့်နဲ့နေသူများ၊ လောဘမီးဖြင့် တောက်လောင်
 လျက်ရှိသူများ၊ လူဟူသောအဖြစ်နှင့် မလျော်သည့် ကောက်ကျစ်မှု
 များကို တွေ့ခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း နယူးယောက်မြို့ အရှေ့
 ပိုင်း အလုပ်သမားရပ်ကွက်တွင် တွေ့ရှိရသည့် ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုမှာ
 ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့လေသမျှထက် ပို၍ ကြောက်လန့်စရာ၊ စိတ်ပျက်
 ညစ်ညူးစရာကောင်းလှပေ၏။” ဟု ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

ဂေါ်ကီသည် လူမှုဆက်ဆံရေးယဉ်ကျေးမှုနှင့် အရင်းရှင်
 လောက၌ ပညာတတ်တို့၏ အမှုအလေ့ကိုကြည့်ကာ အရင်းရှင်စနစ်
 ကား စစ်မှန်သော ယဉ်ကျေးမှုအားလုံးအား လိုက်လံဖျက်ဆီးလျက်
 ရှိသည့်အရာတစ်ခုအဖြစ် သက်သေထူခဲ့သည်။ အရင်းရှင်စနစ်သည်
 လူ့လောကအား လူရိုင်းခေတ်သို့ ပြန်၍ တွန်းပို့လျက်ရှိကာ ထိုစနစ်
 သည် ယဉ်ကျေးမှုအတွက် အသုံးမဝင် အကျိုးမဲ့ဖြစ်ကာ အရင်းရှင်
 လူတန်းစား၏ ရာဇဝင်တစ်လျှောက်လုံးသည် ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်
 ယိုယွင်းမှုနှင့် စာရိတ္တပျက်ပြားမှုကို သာဓကထူခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြ
 ခဲ့၏။

ဂေါ်ကီ၏နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးအပိုင်းကား အမေရိကန် ဓားပြ
 နယ်ချဲ့ဝါဒ၏ အတွင်းသရုပ်ကို ကျကျနနကြီး ထုတ်ဖော်ပြခဲ့ခြင်းပင်
 ဖြစ်၏။ အမေရိကန်နယ်ချဲ့ဝါဒသည် လူ့လောကကြီးတစ်ရပ်လုံး၏
 အနာဂတ်ကို ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြခဲ့၏။ ဂေါ်ကီ
 သည် ထိုသို့ထုတ်ဖော်ပြရင်းပင် အမေရိက သတင်းစာများ၏ ဖောက်
 ပြန်လိမ်လည်မှုကိုလည်း ဖော်ထုတ်ခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် ယနေ့လို အမေရိကန်နယ်ချဲ့သမားများက ၎င်း
 တို့၏ ပြည်တွင်း၊ အကျပ်အတည်းများကြောင့် တတိယကမ္ဘာစစ်ကို
 စတင်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့်အချိန်တွင် ဂေါ်ကီ၏ စာပေများသည်
 စွမ်းအားထက်မြက်သည့် စာပေတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လာပေသည်။

“အရင်းရှင်တို့သည် ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သော လူငယ်တို့၏
 အသက် သန်းပေါင်းများစွာကို သေကျေရန်လည်းကောင်း၊ ကုဋေ
 ကုဋာချီ၍ တန်ဖိုးများပြားလှသော လူ့အသုံးအဆောင်များ ပျက်စီး
 စေရန်လည်းကောင်း၊ တန်ပေါင်းများစွာသော သတ္တုများကို ပင်လယ်

ထဲသို့ နစ်မြုပ်စေရန်လည်းကောင်း၊ မြို့ကြီးများကို မီးလောင် ပျက်စီး စေရန်လည်းကောင်း၊ မြေဩဇာထက်သန်သော လယ်ယာမြေများကို အဆိပ်ငွေ့များဖြင့် ပက်ဖျန်းရန်လည်းကောင်း ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ပြင်ဆင် လျက်ရှိ၏။ ဤအဖြစ်အပျက်များအားလုံးက ရူးသွပ်၍ ပျက်စီးဆုံးရှုံး ရမည့် ရာဇဝတ်ကောင်ကြီးများသည် ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးလျက်ရှိသည် ဟု ထုတ်ဖော် ကြေညာသကဲ့သို့ ရှိလေသည်” ဟု ဂေါ်ကီက ရေးခဲ့ဖူး ၏။

အရင်းရှင်နိုင်ငံများရှိ ပညာတတ်များသည် ၎င်းတို့ တိုင်းပြည် များရှိ အုပ်စိုးသူ လူတန်းစား၏ဝါဒကို သဘောမပေါက်မိကြသေးဘဲ အရင်းရှင်တို့က ၎င်းတို့၏ ယုတ်မာ ဆိုးရွားလှသော စည်းမျဉ်းများ အား ဖုံးကွယ်ထားသည့် ‘တိုးတက်မှု’ နှင့် ‘ယဉ်ကျေးမှု’ဆိုသော စကားလုံးများဝယ် မှိုင်းမိနေခဲ့ကြောင်းကို ကြိုတင်သိမြင်ခဲ့၏။ ထို့ ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် ပညာတတ်များအား နိုင်ငံရေးကင်းဝေးကာ လောကစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားနေခြင်းသည် မဟာအမှားတော်ပုံ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဂေါ်ကီသည် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ကာ နယ်ချဲ့ သမားများ၏ ယုတ်မာမှုကို ဖော်ထုတ်ရင်း စစ်ဝါဒီသမားများအား တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရန် နှိုးဆော်ခဲ့ပေသည်။ ဂေါ်ကီဘဝတွင် စာပေ ရေးရာနှင့် နယ်ချဲ့သမားတို့အား တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သည့်အကြောင်း အရာသည် ခွဲမရအောင်ရှိခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆိုဗီယက်ပြည်သူတို့အား သစ္စာဖောက်သွား သော ဘူခါရင်ဝါဒသမားများနှင့် ထရော့စကီဝါဒသမားများသည် ဖက်ဆစ်ဂျာမန်တို့၏ အကူအညီဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဂေါ်ကီသည် ရှေးဟောင်း စာပေအစဉ်အလာကိုယူ၍ လီနင်နှင့် စတာ လင်တို့၏ တော်လှန်ရေးအစဉ်အလာကို ခံယူလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီ၏စာပေသည် အနှစ်သာရအားဖြင့် ဆိုရှယ်လစ် အကြောင်း အရာကို ရေးခြယ်ပြသော်လည်း စာပေဟန်မှာ အမျိုးသား အစဉ် အလာမှ ဆင်းသက်သည့်ဟန်ဖြစ်လေသည်။ ဤအရာနှစ်ခုကို မျှတ အောင် ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်ခြင်းသည် ဂေါ်ကီ၏ ပြည်သူ့စာပေသမားတို့၌ ရှိအပ်သော အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ချေသည်။

ဤစာအုပ်တွင် အတိကျနိုင်ဆုံးနှင့် စကားအပြေပြစ်ဆုံး ပြန်ဆိုထားပေးသည်။ မူရင်းစာအုပ်မှာ ယခုခေတ်ပြိုင် ဆိုဗီယက်စာရေး ဆရာကြီးဖြစ်သော A. Roskin ရေးသည့် The Life of Maxim Gorky ဆိုသော စာအုပ်ဖြစ်၍ ထိုစာအုပ် ရှားပါးလှသော ခေတ်တွင် မြန်မာစာပေလောက၌ ရှိအပ်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကျမ်းစာတစ်စောင်ကို ပြန်ရခြင်းသည်ပင်လျှင် ဘာသာပြန်သူအဖို့ ပြောမပြနိုင်သည့် ကျေနပ် ရောင့်ရဲမှုဖြစ်ပေရာ ဤစာအုပ်ဖြင့်ပင် ဂေါ်ကီ ကွယ်လွန်သည့် အထိမ်း အမှတ်နေ့ကို ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါကြောင်း။

မြသန်း (၂၆-၅-၅၂)

[၁]

ကလေးဘဝ

ကြေကွဲဝမ်းနည်းလေလေ ကြေကွဲစရာတွေ ဝန်းရံလေလေ
ဖြစ်သည်။

(စကားပုံတစ်ခု)

မိုးတဖွဲဖွဲရွာသော နေ့တစ်နေ့၊ ဆိတ်သုဉ်းသော ဘုရားဝတ်ကျောင်း ထောင့်
တစ်ထောင့်၊ ရွံ့စေးမြေ၊ ခေါင်းတစ်လုံး၊ ခေါင်းအဖုံးပေါ်တွင် ဖားနှစ်ကောင်၊
သူ့အဖေနှင့်ပတ်သက်၍ ဂေါ်ကီ၏စိတ်ထဲတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိသည်မှာ
ဤမျှသာဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ သူ့အဘွားကသာ ဤအကြောင်းကို ပြန်၍မပြောခဲ့ပါလျှင်
ဂေါ်ကီသည် သူ့အဖေ၏အဖြစ်သနစ် စိုးစဉ်းမျှလောက်ကိုပင် သေသည်
တိုင်အောင်ပင် သိချင်မှ သိသွားပေတော့မည်။ သူသည် ရုရှားလူမျိုးစစ်စစ်
တစ်ယောက်ဖြစ်၍ စာရွက်စာတမ်းများ၊ သို့မဟုတ် စာများနှင့် သူ၏ရုပ်ပုံ
ကားချပ် တစ်ခုတလေမျှပင် မကျန်ရစ်ခဲ့ဘဲ လူ့ဘဝမှ အစတုံး ကွယ်ပျောက်
ခဲ့လေပြီ။

သူ့အဖေ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဘွားအေက ပြန်၍ပြောပြပြီးသည့်
အဆုံးတွင် အော်လိုရှာသည် နောက်ဆုံးပိတ် နိဂုံးကမ္ဘာတစ်ရပ်ကို တွေးလိုက်

mgyoe.com

မိလေသည်။ ထိုနိဂုံးကား ကလေးများသည် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းမှုကို ခံရန် မွေးဖွားလာရသည်ဟူ၍ပင်တည်း။ အော်လိုရှာ၏ဘဝသည် သူ့အမေဘက်မှ တော်စပ်သည့် အဘိုးဖြစ်သူ ဗာစီလီကာရှိရင်ကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် အဖြစ်သို့ ရောက်ရလေသည်။ သူ့အဖေ၏ဘဝသည် သူ့အဖေ၏ဘက်မှ တော်စပ်သော အဘိုး ဆဗ္ဗာတီပက်ရှကော့ဗ်ကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ် စရာအဖြစ်နှင့် ကြုံရလေသည်။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှကော့ဗ်မှာ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကြောက်စရာ ကောင်းသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

သူသည် စစ်တပ်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့ပြီး အရာရှိ အဆင့်အတန်းကို ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် လက်အောက်ငယ်သားများကို ဆက်ဆံပြုမူပုံမှာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်လှသဖြင့် စစ်တပ်မှထုတ်ပယ်ကာ ဆိုက်ဗေးရီးယားသို့ နယ်နှင့်ခံရလေသည်။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှကော့ဗ်သည် ကြောက်စရာကြမ်းကြုတ်မှုများကို အမှန် တကယ် ကျူးလွန်၍ အပြစ်ရှိသော်လည်း လက်အောက်ငယ်သားများအပေါ် တွင် ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်စွာပြုမူခြင်းသည် အရာရှိတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိတစ်ရပ်ဟု ယူဆနေသည့်အချိန်တွင် စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းမိသည့်အတွက် ရာထူးတိုးလာသည်ဆိုက ပို၍ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှကော့ဗ်မှာ လက်အောက်ငယ်သားများကို စိတ်ထင်တိုင်း ဖိနှိပ်နိုင်သည့်အာဏာ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော်လည်း သန္ဓေပါ စိတ်ယုတ်စိတ်မာ ဟူသမျှကို သူ၏သားဖြစ်သူ ဂေါ်ကီ၏အဖေ မက္ကဇင်းအပေါ်တွင် အိတ်သွန် ဖာမှောက် လောင်းချလိုက်လေတော့သည်။

မက္ကဇင်းသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ အိမ်မှထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ ထွက်ပြေးသည့်အခါတိုင်း စစ်သားအိုကြီးသည် ခွေးတွေနှင့် နောက်မှ လိုက် ဖမ်းကာ ရိုက်နှက်ပြီး တစ်လက်မမှ အရွေ့မခံဘဲ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ထားတတ်သည်။

ဆဗ္ဗာတီပက်ရှကော့ဗ် ကွယ်လွန်သည့်အခါတွင် ဂေါ်ကီ၏အဖေ မက္ကဇင်းသည် နေရင်းဇာတိဒေသကို စွန့်ခွာကာ ဆိုက်ဗေးရီးယားတစ်ခွင်

ပြုစင်အောင် လှည့်လည်ခဲ့ပြီးနောက် ဖော်လံဂါမြစ်ပေါ်ရှိ နဇီနီဂိုရောဒ် မြို့သို့ ရောက်လာလေသည်။ ဤတွင် သူသည် သေတ္တာစပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင် တွင် အလုပ်သင်အဖြစ်ဝင်ကာ သေတ္တာစပ်နည်း၊ ထိုင်ဖုံချုပ်နည်းနှင့် ကန့်လန့်ကာချုပ်နည်းတို့ကို သင်ယူခဲ့လေသည်။

ဆိုင်မှာ ကာရီရင်ဆိုသော လူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သည့် ဆေးဆိုး ဆိုင်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသည်။ သူ၏သမီးသည် နောက်များမကြာမီတွင် မက္ကဇင်း ပက်ရှကော့ဗ်၏ အိမ်သူဇနီး ဖြစ်လာလေသည်။

လက်ထပ်ပြီးနောက် မက္ကဇင်းဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် ကာရီရင်တို့ အိမ် သားများနှင့် အတူနေထိုင်လေသည်။ နဇီနီဂိုရောဒ်မြို့ရှိ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ရာ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လှသော လမ်းတစ်လမ်းရှိ အောက်တန်း လူလတ် တန်းစားတို့၏ ရုရှားဆန်ဆန် အိမ်ငယ်ကလေးတွင် ၁၇၉၆ ခုနှစ်၌ ပက်ရှ ကော့ဗ်တွင် သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်ခဲ့လေသည့်နောက်တွင် သူ့မိဘများက သူ့ကို အယ်လက္ကဇီဟုအမည်မှည့်ခဲ့လေသည်။ အခြားသူများကမူ အော်လိုရှာ ဟုလည်း သိခဲ့ကြလေသည်။

‘ကျွန်ုပ်၏ကလေးဘဝ’ အမည်ရှိ စာအုပ်တွင် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ အဖေအကြောင်းကို စာမျက်နှာအနည်းငယ်မျှသာ ဦးစားပေး၍ ရေးသားထား လေသည်။ သို့ရာတွင် ဤမျှသောစာမျက်နှာကို ဖတ်ရှုရုံမျှနှင့် မက္ကဇင်းဆဗ္ဗာ တီဗစ်ချ်သည် မည်မျှ တော်ဖြောင့်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အဘယ် ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ့အဖေ၏အမည်ကို ကလောင်နာမည်အဖြစ် ယူခဲ့ ကြောင်းကို သညာသိဖြင့် သိလာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အနာဂတ်စာရေးဆရာ ကြီး၏ဖခင် မက္ကဇင်းဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် သန်တုန်းမြန်တုန်းအရွယ်တွင် ယုန်သူငယ်ကဲ့သို့ ကွပ်ကဲကြပ်မတ်ခြင်းခံရကာ ပြစ်ဒဏ်မကင်းသော စစ်သား ကဲ့သို့ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် လောက လူဘုံကို သက်ညှာခွင့်လွတ်တတ်သော အပြုံးဖြင့် မျက်နှာမူခဲ့ပေသေးသည်။

သို့သော်လည်း ကာရီရင်အိမ်သားများမှာ အလွန်အမင်း ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့်နေရာတွင် ဆဗ္ဗာတီပက်ရှကော့ဗ်တို့နှင့် အတူတူပင်ဖြစ် လေသည်။ သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘယ်တော့မှ မပြေနိုင်သည့်အငြိုး ဖြင့် ခါးခါးသီးသီး မုန်းထားကြလေသည်။

“ကာရီရင်တို့အိမ်မှာ ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီဟေ့” ဟု လမ်းမပေါ်မှကလေးများက အော်ကြသည်။ ဤအော်ဟစ်သံကို နေ့တိုင်းလောက်ပင် ကြားရတတ်လေသည်။

သူတို့ ရန်ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း ညံညံစိစိရှိလှသဖြင့် လမ်းတစ်လမ်းလုံးကပင် ရန်ဖြစ်ကြောင်းကို သိကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ရန်ပွဲပြီးသည့်အခါတွင် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ဂေါ်ကီ၏ဦးလေးများ- ဗာစီလီ၊ ဗာစီလီဗစ်ချ်ကာရီရင်၏သားများ၊ သူ၏အဘိုးနှင့် ဆေးဆိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့သည် သူတို့၏မယားများကို ဤနည်းနှင့်ရိုက်နှက်တတ်ကြလေသဖြင့် မည်သူမည်သူမျှ မသာကြဘဲ ပိန်မသာ လိမ်မသာချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

မက္ကဇင်းဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် ဤအိမ်တွင် သူစိမ်းပြင်ပြင်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေလေရာ တစ်အိမ်သားလုံးက သူ့ကို မုန်းထားကြသည်။ ဆောင်းရာသီနေ့တစ်နေ့တွင် ကာရီရင်ညီအစ်ကိုတစ်စုက သူ့ကို ရေခဲပြင်ပေါ်ရှိ တွင်းတစ်တွင်းထဲသို့ ပစ်ချကြလေသည်။ မက္ကဇင်းဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်သည် သူ့အသက်ကိုသူ အနိုင်နိုင်ကြိုးစား၍ ကယ်ခဲ့ရလေသည်။

ဤအကြောင်းကို သူသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ လေသံတောင် မဟခဲ့ပေ။ သူသည် ကာရီရင်တို့အိမ်ကိုသာ စွန့်ခွာခဲ့လေသည်။

ပက်ရှကော့ဗ်တို့ အိမ်သားတစ်စုသည် ဗော်လ်ဂါမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းလာကာ အက်စ်ထရာခန်မြို့သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုစဉ်က မက္ကဇင်းဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်မှာ အက်စ်ထရာခန်မြို့တွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိလေသည်။

သူတို့တစ်စု ထိုမြို့တွင် နေထိုင်စဉ်မှာပင် ကြမ္မာဆိုးသည် ပက်ရှကော့ဗ်တို့အိမ်သားတစ်စုကို ဖိစီးနှိပ်စက်လေတော့သည်။ အော်လိုရှာ အသက်လေးနှစ်အရွယ်တွင် သူသည် ဝမ်းရောဂါဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်လေသည်။ ထိုရောဂါမှာ အာရှတိုက်တစ်ပိုင်းဖြစ်သော ထိုမြို့ကလေးတွင် မကြာခဏ ဖြစ်ပွားတတ်လေသည်။ အော်လိုရှာမှာ ဝမ်းရောဂါပျောက်ကင်းသော်လည်း သူ့အဖေ မက္ကဇင်းဆဗ္ဗာတီဗစ်ချ်မှာ အော်လိုရှာမှ ကူးစက်သည့် ဝမ်းရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

ထို့ကြောင့် အော်လိုရှာသည် နဖဲနီနီဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ သူ့အဖေကိုသတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သော ကာရီရင်တို့ အိမ်ထောင်စုတွင် ပြန်ရောက်လာပြန်လေသည်။

အော်လိုရှာသည် မြစ်ကြောင်းကိုဆန်တက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့သည်ကို ကောင်းကောင်းအမှတ်ရသေးသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၏ လက်ဖြင့် ပွေ့ထိထားသည့် တောရိပ် မြိုင်ခြေကလေးများကိုဖြတ်ကာ မြစ်ညာသို့ လှေတစ်စင်းဖြင့် ဆန်တက်ခဲ့ပုံ၊ မြင့်စောက်သော ဝါကြင့်ကြင့်ကမ်းပါးများနှင့် အဝေးတွင် ကလေးကစားစရာ လေးတွေလို မြင်ရသည့် ရောင်စုံယှက်သန်းနေသော မြို့များကိုဖြတ်၍ ခရီး ရှည်သွားခဲ့ပုံတို့ကို ကောင်းကောင်းအမှတ်ရသေးသည်။

ကာရှီရင်တို့ အိမ်သားတစ်စုမှာ နယ်သစ်တစ်နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွား လေသည်။ သူတို့အိမ်ကလေးမှာ နီကြန့်ညစ်ထေးသည့် အိမ်ပုကလေးဖြစ်၍ အမိုးဖရိုဖရဲမိုးထားကာ ပြတင်းပေါက်တွေမှာလည်း မသပ်မရပ် ဖောက်ထား လေသည်။

ကာရှီရင်တို့ အိမ်ထောင်စု၏ဘဝမှာ ပြစ်တင်မောင်းမဲသံ၊ အလဟဿ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံ၊ ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်နှက်သံ၊ ငွေကြေးကိစ္စကြောင့် စကားများသံ၊ ဘုရားသခင်ထံ ပျင်းပျင်းရိရိ ဆုတောင်းသံတို့ဖြင့်သာ သံသရာ လည်နေသောဘဝ ဖြစ်လေသည်။

အော်လိုရှာသည် တခြားသူတွေထက် သူ့အဘိုး ဗာစီလီ ဗာစီလီဗစ်ချ် ကို မနှစ်မြို့ဖြစ်ရလေသည်။ သူ၏ နီကြင့်ကြင့်မှတ်ဆိတ်မွေး၊ စိမ်းပြာပြာ မျက်လုံးများနှင့် အရေထဲတိုင်အောင် စိမ့်ဝင်နေသည့် ဆိုးဆေးများကြောင့် သွေးစွန်းသလို ပေရေနေသည့် လက်ချောင်းတွေကိုပါ မုန်းမိလေသည်။ သူ၏ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းသံ၊ ဆုတောင်းသံ၊ လှောင်ပြောင်သရော်သံနှင့် သူလုပ်သမျှတို့သည် နာကျင်လောင်ကျွမ်းစေသည့် ညည်းတွားသံကြီးအဖြစ် မှတ်ထင်ရကာ သူတစ်ပါး၏ အသည်းနှလုံးကို သံချေးစားသလို စားသွား သည်ဟု မှတ်ထင်ရလေသည်။

အော်လိုရှာအဖို့ သူ၏မဟာရန်သူသည် သူ၏အဘိုးဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၍ ဤလိုယူဆသဖြင့် သူ မမှားကြောင်းကို သညာသိဖြင့် သိလေသည်။ အော်လိုရှာအား ကာရှီရင်တို့ အိမ်သားတွေက ဝိုင်း၍ ရက်ရက်စက်စက် ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံကြသော်လည်း သူတကာတွေထက် ပို၍အဆိုးဆုံးမှာ ဗာစီလီ ဗာစီလီဗစ်ချ်ဖြစ်လေသည်။

ဤလိုနေရသည့်ဘဝမှာ ကြောက်စရာဘဝဖြစ်သည်။ ထိုထက် ကြောက်စရာကောင်းသည်ကား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာတိုင်းသည် ကာရှိရင် တို့အိမ်ထောင်စုလို မည်းမှောင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

အော်လိုရှာသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လမ်းထဲသို့ ကြည့်နေတတ် လေသည်။ လက်ယာဘက်တွင် အကျဉ်းသားများ၏ ဝါကြင့်ကြင့် တန်းလျား ကြီးများ ရှိလေသည်။ လက်ဝဲဘက်မှာ အကျဉ်းထောင်ရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် မျှော်စင်တစ်စင်စီရှိသော မျှော်စင် လေးစင်ရှိ ပြာမဲ့မဲ့ အကျဉ်းထောင် အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်လေသည်။

တန်းလျားများနှင့် ထောင်အကြားရှိ ရွံ့နွံ့ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် အညို၊ အစိမ်း၊ အဖြူ စသည် အရောင်မျိုးစုံ ယှက်သန်းနေသော အိမ်တန်း များရှိလေသည်။ သူတို့တစ်တွေလည်း ကာရှိရင်၏ အိမ်သားများလိုပင် မုန့် အဖုတ် ကျွမ်းသည့်အကြောင်း၊ နွားနို့ ခဲသွားသည့်အကြောင်းတို့ကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ရိုက်ပုတ်ကာ စကားများတတ်ကြသည်။ သူတို့ တစ်တွေလည်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်ကိစ္စ၊ လက်ဖက်ရည်ကရားနှင့် မုန့်ဖုတ် သည့်ကိစ္စ အစရှိသည့် ကိစ္စအသေးအဖွဲကလေးများကစ၍ စကားများတတ် ကြပေ၏။ ဘာသာရေးဆန်ဆန် ကျင်းပသည့် မွေးနေ့များနှင့် အထိမ်းအမှတ် နေ့များတွင် ဝုန်းခနဲ ဒေါသယမ်းအိုးကြီး ပေါက်ကွဲလုနီးနီး ဝက်များလို အလွန်အကျွံ သောက်စားမူးယစ်လေ့ရှိကြလေ၏။

လူများက နနီနီဂိုရောဒ်မြို့ကို 'ကျောက်သားအိမ်နှင့် သံမဏိခဲ လူများဖြင့် ပြီးသောမြို့' ဟူ၍ ပြောစမှတ်ကြီးပင်ဖြစ်နေလေ၏။ ဤသံမဏိခဲ လူများသည် ဤဗေမုမြေပြင်တစ်ခွင်တွင် ကာလအခွန်ရှည်သမျှပတ်လုံး သူတို့၏ဘဝသာလျှင် အခြေစွဲလျက်ရှိသော ဘဝမှန်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြ ပေသေး၏။

အော်လိုရှာ ပက်ရှုကော့စ်သည် နက်လှစွာသော ချိုင့်တွင်းကြီးထဲတွင် နေရသည်ဟု မှတ်ထင်မိပေ၏။ အော်လိုရှာသည် ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် ကြေးနီပြားတစ်ပြားအတွက် စိတ်ညစ်ညူးကာ ပူပန်သောကရောက်တတ် ကြသည့် သွေးနားထင်ရောက်နေသည့် လူ့အန္တတွေနှင့် တစ်ပြားနှင့်တစ်ပြား ခွဲမရအောင် တူလှသော ကြေးနီပြားနှစ်ပြားလို ခွဲမရသည့် သူတို့စကားနှင့်

မကွင်းဂေါက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

သူတို့၏ ကိုယ်ကျိုးကြည့်တတ်ပုံကို ရွံ့မုန်းမိလေ၏။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဤလူစုတွေမှ ကင်းဝေးကာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင် ဘဝဖြင့် တစ်နေရာရာတွင် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေနိုင်ရန် ကြိုးစားလေ သည်။

ကာရီရင်၏ ညစ်ပတ်၍ စိတ်နောက်ကျိဖွယ် ကောင်းလှသည့် အိမ် နောက်ဖေးရှိ ဆိုးဆေးထည့်သောစည်များ၊ အဝတ်လှန်းသည့်ကြိုးတန်းပေါ်ရှိ အစုတ်အပြတ်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးသောနေရာတွင် အော်လိုရှာသည် မြေကွက်ကလေးတစ်ကွက်ကို ထွန်ယက်ကာ ထွားထွား ဝေဝေ ပွင့်နေသည့် ပန်းပင်လေးတွေကို စိုက်ပျိုးထားခဲ့လေ၏။ သို့သော် တစ်နေ့ အော်လိုရှာသည် သူ့ပန်းပင်လေးတွေကို ရေလောင်းရန်အသွားတွင် သူ၏ပန်းခင်းကလေးမှာ အမြစ်ပါကျွတ်ထွက်ကာ ပန်းပွင့်လေးများမှာလည်း ကာရီရင်၏ ဝက်ကြီး၏ ခြေထောက်အောက်တွင် ကြွေလွင့်ကြွေလျက်ရှိ ပြီး ဝက်ကြီးမှာလည်း တုပ်နှောင်ထားသော နောက်ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ဝင်းတံခါးကို ချိုးဖဲ့ကန်ကျောက်ကာ ပန်းပင်လေးများအလယ်တွင် အော်မြည် နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် လူများသည် ဂေါက်၏ကလေးဘဝကို ချိုးဖဲ့ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြလေ၏။ အလားတူ အညာတာ အကြင်နာကင်းမဲ့သော စိတ် ထားဖြင့် ကလေးငယ် မြတ်နိုးသောအရာဟူသမျှကို ခြေဖြင့် နင်းခြေ ဖျက် ဆီးခဲ့ကြပေ၏။

သို့ရာတွင် ကလေးဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည့် တဒဂံပဟာန် မျှသော ကာလများလည်း ရှိပေသေး၏။

သူ၏ အကြီးဆုံးပျော်ရွှင်မှုမှာ 'ကျွန်ုပ်၏ကလေးဘဝ' ကို ဖတ်သော စာဖတ်သူ သန်းပေါင်းများစွာနှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်လာသည့် သူ့အဘွား အာကူ လီနာ အိုင်ဗန်နိုဗာဖြစ်ပေ၏။

အော်လိုရှာ ပက်ရှကော့ဗ်အား ရိုးရိုးနှင့် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော လူ့ဘဝ၏ သုခချမ်းသာကို ခွံ့ကျွေးခဲ့ပြီး ကလေးငယ်၏ စိတ်ထဲတွင် စွဲနေ သည့် ကာရီရင်၏ မိုက်မဲမှုအမှောင့်ပယောဂကို ကာကွယ်ခဲ့သူမှာ အာကူ လီနာ အိုင်ဗန်နိုဗာပင်ဖြစ်ပေ၏။

အဘွား၏ စာဖွဲ့လောက်သော ဉာဏ်အမြော်အမြင် ဗဟုသုတသည် ကြာရှည်ကြာမျော ခံစားတွေ့ကြုံလာရသည့် မနာလိုဝန်တိုသော ဉာဏ် အမြော်အမြင် မဟုတ်ပေ။

အဘွား၏ တည်ငြိမ်သည့်သဘောသည် အဘွား၏ သနားကြင်နာ တတ်ပုံအစုံကို ဖွင့်လှစ်ပြသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဤကြင်နာမှုသည် စကားပြော တိုင်း၊ ပြုမူနေထိုင်သည့်အမှုအရာတိုင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလှပေ၏။ ဥပမာ အားဖြင့် အဘွားသည် သူ၏ငွေကွပ်ထားသည့် ရှူဆေးသေတ္တာနက်ကလေး ထဲမှ ရှူဆေးကို တစ်တို့လောက် တို့ယူသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အလည်အပတ်ထွက်သည့်အခါတွင် အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မတုန် မယင် တည်ငြိမ်သည့်လက်ဖြင့် သူကြိုက်တတ်သည့် ပန်းပွင့်ကို ဆွတ်ခူးသည့် အခါမှာဖြစ်စေ သူ၏ကြင်နာမှုသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်ရှိလေ၏။

အဘွားသည် လူတွေ့အတွက် ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်တတ်သည်။ သစ် လုပ်ငန်းကို တော်တော်လေးခေါက်မိပြီး ပုံတိုပတ်စများကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြရန် နှစ်သက်တတ်လေသည်။ ဤလို ကြင်နာခဲ့ညှာမှု၊ အသိ၊ မေတ္တာ တရား စသည်တို့ဖြင့် အဘွားသည် သူ့မြေးချစ်အား ပုံတိုပတ်စများကို ပန်းသီသလို တတွတ်တွတ်ပြောပြတတ်လေ၏။

အဘွားသည် ကာရှိရင်တို့ အိမ်သားတွေနှင့် အတိတ်ကာလက အဖြစ် အပျက်များအကြောင်း၊ ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်တို့ ဆေးဖက်ဝင်ပုံအကြောင်းနှင့် အမေအို ယူစတာ၊ သို့မဟုတ် ခိုးသားမိခင်၏ ပူပန်သောက စသည့် ကြောက် စရာ ပုံဝတ္ထုတိုလေးတွေကို ပြောပြတတ်ပေ၏။ သူ့အဘွား ပြောပြသည့် ပုံပြင်များသည် ဂေါ်ကီ၏ မရေးရသေးသော ပထမဆုံးစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ် ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဤအကြောင်းကို တစ်သက်လုံး အမြတ်တနိုး စွဲမှတ် ထားခဲ့လေ၏။

အော်လိုရှာသည် ကလေးထိန်း ယက်ဗ်ဂျင်ယထံမှလည်း ပုံတိုကလေး များကို ကြားရတတ်ပေ၏။ ကလေးထိန်းမှာ ဘုရားသခင်နှင့် ဘုန်းတော် ကြီးများ၏ စွန့်စားပုံဝတ္ထုများကို ကြိုက်နှစ်သက်လေသည်။ ဘုရားသခင် သည် မြေအပြင်တွင် သီတင်းသုံးကာ တစ်ရွာမှတစ်ရွာ လှည့်လည်ပြီး သူ မကျွမ်းကျင်သော အိမ်သူတို့၏ ဗဟုကိစ္စတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မိလေ

သောကြောင့် သူ့ကို မိုက်မဲညံ့ဖျင်းသူအဖြစ် ရန်ငြိုးထားကြသည့် ပုံပြင်များကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ပေ၏။

ကလေးထိန်း ပြောပြသည့် ပုံပြင်ထဲမှ လူများမှာလည်း ဆိုးရွားမိုက်မဲကြပေ၏။ ပုံပြင်ထဲမှ ခုံသမာဓိများသည် တရားဥပဒေကို အဝတ်စတစ်ကိုက်၊ သို့မဟုတ် အမဲသားတစ်ပေါင်ကဲ့သို့ လဲလှယ်ရောင်းစားကြလေ၏။ ပုံပြင်ထဲမှ မြေရှင်များ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကြောင့် အော်လိုရှာသည် ရင်တမမနှင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ရလေ၏။ သူတို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုမှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိသည်ကိုလည်း အံ့ဩမိ၏။ ငွေ ၁၀၀၀ ပြည့်ရန်အတွက် မယားကို ကုပက် ၅၀ မျှနှင့် ဘာတာလူမျိုးများထံ ရောင်းသည်ထိ လောဘကြီးသော ကုန်သည်များအကြောင်းကိုလည်း နားထောင်ရ၏။

ကြေးစား ခုံသမာဓိများ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မြေရှင်များနှင့် လောဘမသတ်နိုင်သော ကုန်သည်များမှာ အော်လိုရှာအဖို့ မြင်တွေ့နေကျ ဖြစ်ကာ ကာရီရင်နှင့် အိမ်နားနီးချင်းများနှင့် အရာရာ တစ်သဝေမတိမ်း တူနေသဖြင့် အော်လိုရှာသည် ကလေးထိန်း ပြောပြသည့် ပုံပြင်များကို ယုံကြည်ရန် အဆင်သင့်ပင်ဖြစ်နေလေ၏။

သို့ရာတွင် အဘွားနှင့် ကလေးထိန်းပြောသည့် ပုံပြင်များထဲကအတိုင်း ဤကမ္ဘာမြေတစ်နေရာ၌ လူကောင်းများလည်း ရှိသေးသည်ဟု သဘောပေါက်မိလေ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ ဤလိုလူကောင်းတစ်ယောက်မှာ ကာရီရင်အိမ်ထဲမှာပင် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုဧည့်သည်မှာ မီးဖိုဆောင်နှင့်ကပ်လျက် အခန်းလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ အခန်းလေးကို အဂ္ဂိရတ်ထိုးသည့် ရုံကလေးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍ ဖိုထိုးကာ လက်တွေ့စမ်းသပ်လေသည်။ ပခုံးကျယ်ကျယ်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မျက်မှန်တပ်လေ့ရှိသော ဤဧည့်သည်သည် တစ်နေ့လုံး ကြေးနီပြားများ၊ ရေနံမီးဖိုနှင့် ဇယားများဖြင့် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ရှုပ်ကာ ယောက်ယက်ခတ်နေတတ်လေ၏။ ထိုထက် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား သူသည် သူ့ဒုက္ခကို အလဟဿရှာဖွေနေခြင်းနှင့် ပိုက်ဆံကြေးငွေကို နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဧည့်သည်သည် ခပ်အေးအေးဖြစ်၍ တစ်ယောက်ထီးတည်းသာ နေလေ့ရှိပေ၏။ ကာရှိရင်အိမ်သားများမှာ အလိုလို သူ့ကို မကြည့်နိုင် မမြင်နိုင်ဖြစ်လာတော့ကား နောက်ဆုံးတွင် အဘိုးကာရှိရင်သည် ဧည့်သည် အား အခန်းမငှားတော့ဘဲ အိမ်မှထွက်ခွာသွားရန် အကြောင်းကြားလိုက်လေ ၏။

ဧည့်သည်သည် သူ့ တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ၊ ကြေးနီပြားများနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အော်လိုရှာသည် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့ပေ။

ပုံဝတ္ထုထဲရှိ လူကောင်းများမှာ ယုံတမ်းစကားများသာ မဟုတ်တော့ ကြောင်းကို အော်လိုရှာသည် စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေ ပြီ။ ဤလို လူကောင်းများကို ဂေါ်ကီ ကလေးဘဝက နေထိုင်ခဲ့သည့် နဇီနီ နီဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ ပိုလီဗာယလမ်း၊ သို့မဟုတ် ကာနတ်နယလမ်းမှ လူများနှင့် မတူကွဲပြားခြားနားသော အခြားလူများထဲတွင် တွေ့နိုင်ကြောင်းကို ကောင်း ကောင်းကြီး သိခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် သူတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေရန်မှာ ဧည့်သည် အဂ္ဂိရတ်ဆရာ ပျောက်ကွယ်သွားသလို အိမ်မှ ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင်လွှင့်မှ ဖြစ်မည်ကို တွေးမိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အော်လိုရှာသည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ထွက် ခွာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေ၏။ ယခုကဲ့သို့ လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့သော အသေ လိုဘဝမျိုးမှ ရုန်းထွက်ကာ တစ်နေရာရာသို့ သွားလိုစိတ်သာ စော၍နေမိ ပေ၏။

မကြာခဏပင် ညိုမွဲသောဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည့် အကျဉ်းသမား များသည် ကာရှိရင်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ဖြတ်သွားတတ်ကြ၏။ သူတို့မှာ သင်္ဘော ဆိပ်သို့ အစောင့်အကြပ်နှင့်ခေါ်သွားကာ သူတို့အား အဝေးသို့တင်သွားမည့် သင်္ဘောသို့ သွားရောက်ပို့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ အော်လိုရှာသည် သူတို့ကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲတွင် မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေ ပွားလျက်ရှိလေ၏။ ခြေချင်းတွင် သံကြိုးခတ်ထားကာ အစောင့်အကြပ်နှင့်ပင်ဖြစ်စေ တစ်နေရာရာသို့ သွား နေရခြင်းက ပိုမို၍ကောင်းမွန်ပေလိမ့်ဦးမည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ညိုမွဲသောဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် အကျဉ်းသမား

တစ်စု လမ်းထဲတွင် ဖြတ်၍လျှောက်သွားကြလေ၏။ ၎င်းတို့အထဲတွင် နဖူးပေါ်တွင် နီရဲသောအမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ နားရွက်တစ်ဖက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိတိရီရီကြီး ပြတ်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ အရုပ်ဆိုးလှသောအသွင်ကြောင့် အော်လိုရှာမှာ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ အံ့သြမိလေ၏။

အော်လိုရှာသည် လမ်းဘေးစင်္ကြံပေါ်မှနေ၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်၍ သွားမိလေ၏။ အကျဉ်းသမားကြီးကမူ ရုတ်ခနဲ ရွှင်လန်းစွာ သူ့ထံ လှမ်း၍ အော်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့... ကလေး၊ လာဟေ့... တို့နဲ့လိုက်ပြီး စီးလှည့်”

အော်လိုရှာသည် အကျဉ်းသမားကြီးထံ အတင်းလိုက်ပြေးလေ၏။ အကယ်၍သာ အစောင့်က မောင်းနှင်မထုတ်ပါက အော်လိုရှာသည် အကျဉ်းသမားကြီးနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိမည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့လိုက်သွားခြင်းကမှ ပြန်မလာနိုင်တော့သော်လည်း တစ်နေရာရာကိုတော့ ရောက်ရပေဦးတော့မည်။

အော်လိုရှာသည် အိမ်သို့ပြန်လာလေသည်။ သူ၏ဘဝမှာ ယခင်ငြီးငွေ့ပျင်းရိဖွယ်ဘဝနှင့် ဘာမျှမထူးဘဲ ခြောက်ကပ်လျက်ရှိလေ၏။ ကာရှီရင်တို့နေသည့်အိမ်သာ ပြောင်းလဲနေပေ၏။ သူ့အဘိုးသည် ယူစ်ပင်စင်္ကီလမ်းရှိ နီကြန့်ညစ်ထေးလှသောအိမ်မှ ပိုလီဗာယလမ်းရှိ အိမ်အောက်ထပ်တွင် အရက်စည်လှောင်ခန်းရှိသည့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကာနတ်နယလမ်းရှိ နီညိုညိုနံရံနှင့် တရုတ်ကတ်အပြာများ တပ်ထားသည့်အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့လေသည်။

အော်လိုရှာသည် ပျင်းရိခြောက်ကပ်ကာ ညှိုးငယ်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အော်လိုရှာသည် ဤလိုပျင်းရိသောဝေဒနာမျိုး ထင်ရာလုပ်တတ်သောစိတ်ကို လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဖြေဖျောက်လေ၏။ သူသည် အိမ်မိုးပေါ်သို့တက်ကာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို ပိတ်ဆို့ထားတတ်၏။ ဟင်းချိုရည်ထဲသို့ ဆားတွေ ငန်နေအောင် လောင်းထည့်ထားတတ်၏။ သို့မဟုတ် မီးဖိုချောင်ထဲရှိ နာရီအိမ်ထဲသို့ စက္ကူကတော့လေးလုပ်ကာ ဖုန်မှုန့်တွေကို မှုတ်ထားတတ်လေ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ပြုမူပါသနည်း၊ ဤအချက်ကို သူကိုယ်တိုင် ပင် ကောင်းစွာမသိပေ။

သို့ရာတွင် သူသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံ ခံစားရတိုင်း သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဝေဒနာတစ်မျိုးသည် ရုတ်ခြည်းပေါ်ပေါက် လာတတ်လေ၏။ ထိုဝေဒနာမှာ မုန်းတီးရွံရှာခြင်းဝေဒနာပင် ဖြစ်ပေ၏။ တစ်ခါက သူ့ပထွေးသည် သူ့အမေအား ရိုက်နှက်ကာ ရင်ဝကို ဆောင့်ကန် နေသည်ကို အော်လိုရှာ မြင်ရလေရာ အော်လိုရှာသည် ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ် ပါနေအောင် ဆုပ်ပြီးနောက် သူ့ပထွေး၏ နံကြားထဲသို့ တအားစိုက်လိုက် လေသည်။

ဂေါ်ကီသည် သူ့ဝမ်းစာကို သူ့ရှာရန် ကမ္ဘာလောကကြီးအလယ်သို့ စုံပစ်၍ ထွက်လာသည့်အခါတွင် အသက် ၁၀ နှစ်မျှသာ ရှိသေးပေ၏။ သူ့အဖို့ အမေလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ၊ သူ့ပထွေးမှာလည်း ဖဲကစား၍ ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ သူ့အဘိုးလည်း စီးပွားပျက်ခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ့နေရေးထိုင်ရေးအတွက် စတင်၍ အလုပ် လုပ်ရပေတော့မည်။

သူသည် ဖိနပ်ဆိုင်တွင် ဗာဟီရခိုင်းသည့် သူငယ်ကလေး၊ သင်္ဘော တစ်စီးပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသမား၊ ပုံရေးဆရာထံတွင် အလုပ်သင်၊ ပန်းပု ဆရာထံတွင် အလုပ်သင်၊ အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ ငတ်ပြတ်လျက်ရှိသူနှင့် ငှက်ဖမ်းသမား စသည်ဖြင့် တစ်လှည့်စီ ကျင်လည်ခဲ့ရပေ၏။

ဖိနပ်ဆိုင်တွင် မှီခိုကပ်ရပ်နေကြသည့် မိန်းကလေးတစ်သိုက်နှင့် ဆိုင်ရှင်တို့၏ ရွံရှာဖွယ်အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဂေါ်ကီ၏ဘဝသည် စိတ် ညစ်ညူးဖွယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရလေ၏။ လက်ထောက်ဆိုင်ထိုင်ကလည်း ဂေါ်ကီ ကို ငေါက်ငမ်း မောင်းမဲလိုက်သေး၏။ ထိုဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော ကာရှီရင်တို့အမျိုးထဲမှ ရှာရှာဆိုသော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း ဖိနပ်ထဲတွင် အပ်တွေစိုက်ထားတတ်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ဖိနပ်တွေကို ဖုန်သုတ် ရသည့် ဂေါ်ကီ၏ လက်ချောင်းများမှာ အပ်စူးသည့်အရာတွေနှင့်သာ ဖြစ်နေ သဖြင့် ဂေါ်ကီသည် စိတ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့မိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် စားပွဲခုံနောက်တွင်ရပ်ကာ ပြတင်းအပြင်ဘက်သို့

လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနေ့မှာ နှင်းတဖွဲဖွဲကျနေသဖြင့် လူအချို့သာ အပြင်သို့ ထွက်ကြပေ၏။ မြင်းများသည် ရေခဲစီးကြောင်းများထဲတွင် မဆွဲချင် ဆွဲချင် ပျင်းရိလေးတွဲစွာ ဆွဲနေကြလေ၏။ အနီးရှိ ခေါင်းလောင်းစင်မှ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ခေါင်းလောင်းသံများကို ကြားရလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် မျက်ခမ်းစပ်စပ်နှင့် မျက်စိမူန်သော ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အသေးအဖွဲအပြစ်ကလေး နှင့် ဆိုင်က နှင်ထုတ်ပါစေဟုသာ တောင့်တစိတ်စောမိလေ၏။

သူသည် ဆိုင်ရှင်နှင်ထုတ်မည့်အချိန်ကို စောင့်သော်လည်း အချည်းနှီး သာဖြစ်လေသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ကီသည် ဟင်းချိုချက်ရင်း ဟင်းချိုအိုးကို မှောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် လက်တွင် ရေနွေးပူလောင်ကာ ဆေးရုံ သို့ ပို့ရလေသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းသည့်နောက်တွင် ဂေါ်ကီသည် ဖိနပ်ဆိုင် သို့ မသွားတော့ဘဲ သူနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည့် ပုံဆွဲဆရာတစ်ယောက် ထံတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေ၏။

ပုံဆွဲဆရာထံတွင်ကား ဖိနပ်ဆိုင်မှာထက် ဆိုးရွားသည့်အခြေအနေ ကို တွေ့ရလေ၏။ အလုပ်ရှင်သစ်သည် သူ့ကိုအလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံ တစ်ရာမျှ သင်မပေးခဲ့ပေ။ ဂေါ်ကီသည် ထင်းဖြတ်ကာ ထင်းသယ်ရ၏။ အိုးခွက်ပန်းကန်များကို ဆေးကြောရ၏၊ ကြမ်းတိုက်ရ၏၊ လက်ဖက်ရည် အိုးနှင့် မီးဖိုသုံး ကြေးအိုးများကို ဆေးရ၏။ ဈေးသို့သွားကာ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းဝယ်ရန် ကုန်စုံဆိုင်သို့ ပြေးရသေး၏။

သို့ရာတွင် ဤအလုပ်မှာ ဂေါ်ကီအဖို့ သိပ်မဆိုးလှ။ ဂေါ်ကီသည် ခိုင်းသမျှကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးလေ၏။ ထိုထက်ဆိုးသည်ကား အလုပ် ရှင်လည်းဖြစ်၊ အမျိုးလည်းဖြစ်နေသည့် ပုံဆွဲဆရာကတော်နှင့် ယောက္ခမ အမကြီးက အလုပ်ရှင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်နေခြင်းကို နှစ်ထပ်ကွမ်း အခွင့် ကောင်းယူကာ ဂေါ်ကီအား ရိုက်နှက်ဆဲရေးကာ စိတ်ညစ်ညူးစေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ဖိနပ်ဆိုင်တုန်းက ဂေါ်ကီသည် နှင်ထုတ်ခံမည့်အချိန်ကို စောင့်ခဲ့ သေး၏။ ပုံဆွဲဆရာထံတွင်မူ ဂေါ်ကီသည် စောင့်၍ပင်မနေတော့ဘဲ မြေတိုက် ထဲရှိ ကြွက်ဝမ်းဖြူကလေးပမာ သူ့သဘောနှင့်သူ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက် ပြေးခဲ့လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နဇ်နီနီဂိုရောဒ်မြို့ရှိ လမ်းမများတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ လှည့်လည်ကျက်စားကာ သင်္ဘောဆိပ်များနှင့် ဆိပ်ကမ်းစောင့်များထံတွင် ကပ်ရပ်နေသည်မှာ 'ဒိုဘရီ' သင်္ဘောပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသမားအလုပ်ကို ရသည့်တိုင်အောင်ဖြစ်လေသည်။

'ဒိုဘရီ' မှာ အကျဉ်းသမားတင် သင်္ဘောတစ်စီးဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသမားများ တင်ဆောင်သော လှေများကို ဆွဲလှေရှိ၏။

ဂေါ်ကီသည် 'ဒိုဘရီ' သင်္ဘောပေါ်တွင် အကျဉ်းသမားများထက် လွတ်လပ်မှုကို အနိုင်နိုင်သာ ရရှိလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် မနက် ၆ နာရီမှ ညသန်းခေါင်တိုင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ ဓားများ၊ ခက်ရင်းများကို ဆေးကြောရင်းသာ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိပေ၏။

သို့သော်လည်း ဂေါ်ကီသည် အလုပ်သစ်ကို ပိုကူနှောင့်၏ ဖိနပ်ဆိုင်နှင့် ဆာဂျီယက်မ်၏ ပုံဆွဲခန်းထက် သဘောကျနှစ်သက်နေလေ၏။ သူ၏ ရှေ့တွင် ကျယ်ပြန့်ငြိမ်သက်သည့် မြစ်ပြင်ကြီးကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး မြင်ရလေ၏။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှနေ၍ ဂေါ်ကီသည် စိမ်းညိုသောတောများနှင့် ဟင်းလင်းပွင့်သော မြက်ခင်းပြင်များကိုလည်းကောင်း၊ အဝေးတွင်မြင်ရသည့် ထူးဆန်းသောမြို့များနှင့် ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်များထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလုမတတ်ရှိသော အထီးတည်းဖြစ်နေသည့် ရွာငယ်ကလေးများ ကျိုးတိုးကျဲတဲရှိနေသည်လည်းကောင်း မြင်ရလေ၏။ ဤသင်္ဘောပေါ်တွင်မူ ဩကာသ လောကကြီးသည် သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအမီတွင် ကပ်လျက်ရှိလေ၏။ ဤဩကာသလောကကြီးသည် သူ၏ လွတ်လပ်မှုကို ပြန်၍ အမှတ်ရစေလေ၏။ လှပသောနေရာသီတွင် တစ်ခါက သူနှင့် သူ့အဘွားသည် တောသို့သွားခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရလေ၏။ သူ့အဘွားအေက ဆေးဖက်ပင်နှင့် မှိုပွင့်ကို ဘယ်လိုခူးရသည်၊ သစ်သီးများဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည့် ရှဉ့်သိုက်ကို ဘယ်လိုရှာသည် စသဖြင့် သူ့အဘွားက သင်ပြပေးခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဤလို တောလည်ထွက်ရင်း တောကို ချစ်ခင်တွယ်တာ မှုကြောင့်ပင်လျှင် သည်သင်္ဘောပေါ်တွင် ပန်းကန်ဆေးသည့်အလုပ်မှထွက်ကာ ငှက်ဖမ်းသမား ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ပိုက်ကွန်တစ်ခု၊ ချိတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကျော့ကွင်းများကို ဝယ်ကာ ငှက်လှောင်အိမ်များကို လုပ်လေ၏။ တောရို မြောင်းထဲတွင် ဂေါ်ကီ သည် ဦးခေါင်းနီသောစာဝါများ၊ ပျံလွှားငှက်ငယ်များ၊ အာခေါင်ကိုခြစ်၍ စူးစူးဝါးဝါးအော်တတ်သည့် တစ်တီတူးငှက်များနှင့် နံပြီစုတ်ငှက်ငယ်များ ကို လိုက်၍ဖမ်းလေ၏။

ဂေါ်ကီ ဖမ်း၍ရလာသည့် ငှက်ကလေးများကို သူ့အဘွားက ဈေးသို့ သွား၍ရောင်းလေ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဂေါ်ကီနှင့် သူ့အဘွားသည် တော တစ်ဝိုက်မှ ရရှိသမျှလေးနှင့် ကာလအတန်ကြာပင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေခဲ့ကြ လေ၏။

နွေကုန်ခါနီး၌ ငှက်တွေပျံကုန်ကြမှ ဂေါ်ကီနှင့် သူ့အဘွားသည် မြို့ သို့ ပြန်လာကြလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် အလုပ်ရှင် သောင်းပြောင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း သူ၏ လွတ်လပ်မှုဆုံးပါးကာ သူ့အဘွားနှင့် ကာလအတန် ကြာမျှ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခွဲခွာ၍နေခဲ့ရပေ၏။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ကီသည် သူ့အား ထောက်ပံ့မည့်အရာများကို တွေ့ လေသည်။

ဤအရာများမှာ စာအုပ်များပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ၏ စာပေလောကသို့ သွားရာလမ်းခရီးမှာ ဆင်းရဲခက်ခဲလှ ၏။ သူ့အဘိုးသည် ရှေးဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ဟောင်းထဲမှ လောကုတ္တရာစာ များကို ဖတ်နိုင်ရန် သင်ပေးခဲ့၍ သူ့အမေက လောကီကျမ်းစာများကိုဖတ်ရန် သင်ကြားပေးခဲ့ပေ၏။ သို့သော်လည်း ဤသင်ကြားရေးမှာ ခြိမ်းခြောက် မောင်းမဲ၍လည်းကောင်း၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာ၍လည်းကောင်း၊ ကြိမ်လုံးဖြင့် ခပ်နာနာနှက်၍လည်းကောင်း သင်ကြားခဲ့ရကား ပုံဆွဲဆရာ၏ထံတွင် သင် ကြားရစဉ်က ကြမ်းတမ်းရက်စက်ပုံထက် မလျော့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် ကျောင်းတွင် ခဏဝင်ရောက်နေစဉ် ကောင်ကလေးတွေ က သူ့ကို တေလေကြမ်းပိုး-အလေဏတောဟု လှောင်ကြ၊ စကြသော်လည်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ချဉ်စုတ်စုတ်မျက်နှာရှိသော ကျောင်းဆရာကမူ ဘယ်အတွက် ကြောင့်မသိ၊ သူ့အား လှောင်ပြောင်သည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ဟန်ရှိ နေလေ၏။

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ဂေါ်ကီသည် စာပေလောကကြီးကို တွေ့ရှိ လာသည့်အခါတွင်မူ ဤသူများသည် ဂေါ်ကီ၏ဘဝတွင် အရေးကြီးလှသည့် ပျော်ရွှင်စရာများဖြစ်လာပေ၏။

ဂေါ်ကီ ပထမဆုံး တွေ့ရှိဖတ်ရှုရသည့်စာအုပ်မှာ ဟန်စ်အင်ဒါဆင် ရေးသော 'ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ' ဆိုသည့်စာအုပ်ဖြစ်၏။

သူသည် 'ညှဏ်ကလေး' ဆိုသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုလည်း စ၍ဖတ် လေ၏။ ဤဝတ္ထု၏ ပထမစာကြောင်းများဖြစ်သော တရုတ်ပြည်တွင် မှီတင်း နေထိုင်သူအားလုံးသည် တရုတ်လူမျိုးများဖြစ်၍ အုပ်စိုးသူသည်လည်း တရုတ်ပင်ဖြစ်ချေသည်ဆိုသော စာကြောင်းများကအစ ဂေါ်ကီကို နှစ်ခြိုက် စေလေသည်။

သို့ရာတွင် အင်ဒါဆင်၏ 'ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ' ကို ဖတ်ရန်အခွင့်အရေး ကြုံလာခြင်းကား ကံတရား၏ ရိုက်ပုတ်ချက်မျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ ဂေါ်ကီ သည် သူဖတ်သည့်စာအုပ်များကို ဘယ်တော့မျှ ရွေးချယ်၍ ဖတ်သည်မရှိ ဘဲ လက်ထဲသို့ရောက်လာသမျှကို အကုန်ဖတ်လေ့ရှိ၏။ ဂေါ်ကီသည် အခွင့် ကြုံသည့် မိတ်ဆွေများထံမှ အလကားရသည့်စာအုပ်များနှင့် အဟောင်းဆိုင် များမှ ဈေးပေါပေး၍ဝယ်ရသော စာအုပ်ဟူသမျှကို သိမ်းကျုံး၍ ဖတ်လေ့ ရှိ၏။

ဂေါ်ကီ ကလေးဘဝတွင် ဖတ်ဖူးသမျှစာအုပ်များမှာ သူ၏ ခရီးတာ ဝယ် တွေ့ရသည့်လူများကဲ့သို့ နည်းပါးကာ ဖုန်မှုန့်ပမာဏမျှသာရှိပေ၏။

ဂေါ်ကီအား ပထမဆုံး စာအုပ်များပေး၍ အဖတ်ခိုင်းသူမှာ 'ဒိုဘရီ' သင်္ဘောမှ ထမင်းချက်သမား စမူရီ ဆိုသူဖြစ်၍ အစောင့်တပ် ဗိုလ်မှူးဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။ စစ်သားဟောင်း စမူရီသည် သင်္ဘောအထက် ထပ်ခိုး ပေါ်မှနေ၍ သံချိတ်များဖြင့်ချကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖတ်ပျော်သော စာအုပ် များကို ချပေးခဲ့ပေ၏။ ထိုစာအုပ်များမှာ 'အိုမီရှော့ဖ်၏ကျင့်ဝတ်များ'၊ 'သေနတ်ပစ်သမားတစ်ယောက်၏မှတ်တမ်း'၊ 'လော့ဒ်ဆီဒင်ဂယ်လေ၏ သဝဏ်လွှာများ' စသည်တို့ ဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီ၏တစ်သက်တွင် ထိုသင်္ဘော ထမင်းချက် စမူရီသည် လက်ဦးဆရာဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂေါ်ကီအား စာအုပ်များတွင် ခင်မင်မက်မောစိတ်ရှိအောင် အထပ်ထပ် ပဲ့ပြင်

အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးမခဲ့သူမှာ စမူရီ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဂေါ်ကီသည် မူလတန်းကျောင်းသားများထံနှင့် ဝတ်တက်သံပြိုင် လိုက်သူ ကလေးများထံမှလည်းကောင်း ရုရှားဘာသာသို့ပြန်ပြီး ထိတ်ခမန်း လန့်ခမန်း စွန့်စားခန်းစာအုပ်များကို ရနိုင်သမျှ ရှာ၍ဖတ်လေ၏။ ဤအထဲ တွင် ဂေါ်ကီသည် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်သော ဘောလ်ဇက်နှင့် ဖလော့ဘေးတို့၏ စာအုပ်များကို အမှတ်တမဲ့ သွား၍တွေ့ပေ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် ဂေါ်ကီသည် ဘယ်သူမျှ မနှောင့်ယှက်နိုင် သည့် တင်းကုပ်ပေါ်သို့တက်ကာ ပညာကင်းမဲ့သောဘဝတွင် နေထိုင်ရသည့် ထမင်းချက် မိန်းမကြီး၏ဘဝကို ရေးသားထားသော ဖလော့ဘေး၏ 'စာအုပ် တစ်အုပ်' ကို ဖတ်ရပေ၏။

ဖလော့ဘေး၏ စာအုပ်တွင်ပါသော စကားလုံးရိုးရိုးနှင့် တွဲဖက်ထား သည့် ဝါကျရိုးရိုးများကြောင့် ဂေါ်ကီ၏စိတ်သည် လှုပ်ရှားတက်ကြွကာ အံ့ဩဖွယ်လေးတစ်ရပ်လို ထင်မှတ်နေမိလေ၏။

ကြိမ်ဖန်များစွာပင် ဂေါ်ကီသည် စာအုပ်ပါ စာကြောင်းများတွင် ယခု ကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းရသည့် ရေးသားနည်းကို လိုက်၍ရှာသော်လည်း အချည်းအနှီးသာဖြစ်ရပေ၏။ သို့သော်လည်း ထမင်းချက်များ၊ ဈေးဆိုင်ရှင် များ၊ ကလေးများနှင့် ဘုရားဝတ်တက် သံပြိုင်ဆိုသူ ကလေးများ၏ အသည်းစွဲ စာပေများအစား အခြားစာအုပ်များကို ဖတ်ရစပြုလာပြီဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ် များမှာ ကြင်နာလေးနက်သော မက်မောခြင်းမျိုးဖြင့် ဖတ်ရှုခဲ့သော ပွတ်ရှုကင်၊ ဂိုဂိုလ်၊ တာဂိန်ဖ်နှင့် လာမင်တော့စ်တို့၏ စာအုပ်များပင် ဖြစ်ပေ၏။

သူသည် စစ်မှန်၍ ရေလည်ပါးနပ်စွာ အရသာယူတတ်သော စာပေ အရသာကို စောစီးစွာ ရရှိခဲ့ပေ၏။

ထိုဝတ္ထုတိုလေးမှာ နောင်အခါတွင် ဂေါ်ကီ၏အသည်းစွဲ စာရေးဆရာ ကြီးနှင့် အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေကြီးဖြစ်လာမည့်ချက်ကော့စ်၏ ပထမဆုံး ဂေါ်ကီ ဖတ်ဖူးသောဝတ္ထုဖြစ်လေ၏။

ဂေါ်ကီအဖို့ လူ့ဘဝသည် အကျဉ်းထောင်မြေတိုက်ခန်းနှင့်လည်း တူ၏။ စာအုပ်တွေနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်ရှိ၏။ သူတို့၏ တေးသံဖြင့် လူတွေအား ထောင်တန်းနှောင်အိမ်သို့ ရောက်စေသည့် ငှက်ကလေးတွေနှင့်

လည်း တူ၏။

အပတ်စဉ်စာစောင်တစ်စောင်တွင် ဂေါ်ကီသည် နာမည်ကျော် လောကဓာတ် စိတ်ဆရာကြီး ဖာရာဒေ၏ ရုပ်ပုံကိုတွေ့ရပြီး ပူးတွဲပါရှိသည့် ဆောင်းပါး၌ ဖာရာဒေမှာ သာမန်အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ကို သိခဲ့ရလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဆောင်းပါးကိုဖတ်၍ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ရလေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ဂေါ်ကီအဖို့ ယုံနိုင်စရာမရှိလောက်အောင် ဖြစ်ပေ၏။ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် အလုပ်သမားဘဝကလာသည့် လူများ ရှိဦးမလားဟူသောစောဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတကာတွင် လိုက်၍ရှာလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိမျိုးများကို မဂ္ဂဇင်းများတွင် နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ရေခွေးငွေ့ မီးရထားခေါင်းတွဲကို စတင်တီထွင်ခဲ့သူ စတီဗင်ဆင်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို လူတစ်ယောက်ထံမှ ကြားသိရပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် နာမည်ကျော်ကြားရန် မကြိုးစားခဲ့ဘဲ လူတစ်ယောက်အနေနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်နေနိုင်မည့် လူတမ်းစေ့ဘဝကိုသာ စိတ်ကူးမိခဲ့ပေ၏။ တစ်ခါက ဂေါ်ကီသည် တကယ့်လူလောကဘုံ၏ ဘဝအရိပ်နိမိတ်ကို သဘင်နယ်တွင်သာ ရှာ၍ ရနိုင်မည်ဟု အထင်ရောက်ခဲ့ဖူးပေ၏။

ဇာတ်ပွဲသို့ ဂေါ်ကီ ပထမဆုံးအကြိမ် သွားကြည့်ဖူးသည်မှာ ကံဆုံ၍သာဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့ ကံဆုံ၍ ကြိုကြိုက်လာသည်မှာ ပွဲတော်တစ်ခုတွင်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ရှုရှိဒင်ရေးသည့် 'ဂိုလော့စ်ယော့စ်မိသားတစ်စု' ဆိုသည့် ပြဇာတ်မှာ အုတ်တိုက်နီအဆောက်အအုံတွင် ကပြလျက်ရှိ၏။ နာမည်ကျော်ဇာတ်လိုက် အင်ဒရီယက်ဗ်ဘားလပ်မှာ ဂျူးဒတ်စ်-ဂိုလော့စ် ယော့စ်အဖြစ် ပါဝင်ကပြ၏။ ဂေါ်ကီသည် ပြဇာတ်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ဆူပွက်နေသည့် မုန်းတီးမှုကြောင့် မျက်ရည်များကို ဒလဟော သွန်ချမိလေ၏။ သူသည် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ပြေးတက်ကာ ဂျူးဒတ်စ်၏လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်၍ သတ်ချင်စိတ်ပေါက်မိလေ၏။ ဤနောက်တွင် သဘင်သည် မည်မျှဩဇာကြီးမား လွှမ်းမိုးကြောင်းကို သဘောပေါက်ခဲ့ပေ၏။

ပြဇာတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဂေါ်ကီသည် ပွဲဈေးနောက်ဘက်ရှိ

မြက်ခင်းထဲတွင် တစ်ညလုံးလျှောက်သွားနေမိလေ၏။ အရက်မူးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဖမ်း၍ရိုက်သည်ကိုပင် သူသည် ဂရုမထားနိုင်တော့ဘဲ သူ ကြည့်ခဲ့ရသည့်ဇာတ်လမ်းကို တရေးရေးမြင်ယောင်နေမိလေ၏။

သူသည် သဘင်လောကသို့ဝင်ရန် ဆန္ဒပြင်း၍နေ၏။ သူ၏ဆန္ဒမှာ မကြာခင် ပြည့်ဝခဲ့လေသည်။ သူသည် ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် အလုပ်ရရှိလေ၏။ သို့သော် တကယ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဇာတ်လိုက်အဖြစ်မဟုတ်ဘဲ အပိုဇာတ်ဖြည့်အနေနှင့် ဖြစ်ပေ၏။

ဂေါ်ကီ ပထမဆုံး ပါဝင်ကပြရသည့် ပြဇာတ်မှာ အဆိုနှင့် အက ရောနှောလျက်ရှိသော ‘ခရစ္စတိုဖာ ကိုလန်ဘတ်စ်၊ သို့မဟုတ် အမေရိကန်ကို တွေ့ရပုံ’ ခေါ်သည့်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေ၏။ ဤဇာတ်တွင် ဂေါ်ကီသည် အိန္ဒိယ လူနီရိုင်းတစ်ယောက်၏အခန်းကို ကပြပေ၏။ ထိုပြဇာတ်တွင် ဂေါ်ကီလုပ်ရမည့် အမှုအရာမှာ စပိန်လူမျိုးများ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သစ်သားလှံ တစ်ချောင်းနှင့် ထိုးရမည့်ဟန်ဖြစ်၏။ သို့သော်... သူ့အလှည့်ရောက်၍ ရန်သူက ဓားနှင့်အထိုးလိုက်တွင်မူ ဂေါ်ကီသည် နောက်သို့ ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားရမည်ကို လုံးလုံးမေ့လျော့ကာ မတ်တတ်ကြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် ဇာတ်သမားတစ်ယောက် မဖြစ်လာတော့ပေ။ ဇာတ်သဘင်လောကကား ဇာတ်ဝါသနာအိုးများ၏ အာရုံကို တရွရွ ဖြစ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော်လည်း ဇာတ်ခုံအတွင်းရေးကား ကြမ်းတမ်း၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ချစ်သူရည်းစား၏ ခြေရင်းတွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိသည့် ဇာတ်လိုက်က...

“မင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆူးတွေစိုက်ထားတာကို နတ်များက ကြည့်ရက်လှချည့်လား” ဟု အော်လိုက်၏။

စိတ်ကောင်းရှိတတ်သော ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး၏ အဖေသည် သမီး၏ ဖြစ်ထွေကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျနေလေ၏။ ကန့်လန့်ကာနောက်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူကား...

“ဟဲ့... ကောင်မ၊ နင်ပြောရမယ့်စကားတွေ မေ့နေပြန်ပလား” ဟု အံကြီးကိုခဲကာ ငေါက်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

mgyoe.com

ဇာတ်တိုက်ချိန်များတွင် ဇာတ်ခုံဒါရိုက်တာသည် ဇာတ်ရုံဇာတ်ဖြည့်များကို သင်္ဘောပေါ်တွင်ရောင်းသည့် ငွေဝယ်ကျွန်များသဖွယ် ဆက်ဆံ၏။ ဒါရိုက်တာသည် ဂေါ်ကီအား အရှက်မဲ့သူ လူဘူးတောင်း စသဖြင့် ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။ မည်းမှောင်သည့် ဇာတ်ရုံကြီးသည် ကျယ်ပြန့်နက်စောက်သော မြေတိုက်ကြီးဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူ၏ အိပ်မက်တို့သည် ပြိုကွဲပျက်စီးလေပြီ။ ဂေါ်ကီသည် သဘင်လောကကို စွန့်ခွာခဲ့လေသည်။

ဂေါ်ကီသည် စာပေလေ့လာသင်ကြားရန် သန္နိဋ္ဌာန်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

စတီဗင်ဆင်၏အကြောင်းကို ပြောပြသည့် ကျောင်းသားလေးက ဂေါ်ကီအား တက္ကသိုလ်ကျောင်းရှိသည့် ကာဇန်မြို့သို့ သွားရန်တိုက်တွန်း၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ ဇာတိရပ်ရွာကို စွန့်ခွာကာ ကာဇန်သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ နင်နီနိုဂိုရောဒ်မြို့နှင့် ၎င်းမြို့ရှိ မှောင်မည်းသော အထပ်ခိုးကလေးများ၊ မြေစိုက်တဲကလေးများနှင့် မြို့သူမြို့သားများကို နည်းနည်းလေးမျှ မလွမ်းတော့ပါပြီ။

ထိုစဉ်က ဂေါ်ကီ၏အသက်သည် ၁၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်လေသည်။

[၂] ကာဇန်တွင်

၁။ နပန်းသမား

“သင်သည် နကိုလယက်စကီဥယျာဉ် လူမြင်ကွင်းတွင် တနင်္ဂနွေ နေ့တိုင်း ကြိမ်ဒဏ်အရိုက်ခံ၍ စာပေလေ့လာသင်ကြားပါဟု တစ်စုံ တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား တိုက်တွန်းလာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အနူး အညွတ်ပင် သဘောတူမိပေလိမ့်မည်”

ဟု ဂေါ်ကီက သူ၏ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်စောင်တွင် ရေးခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် သူ၏ စာပေလေ့လာရန် ထက်သန်ခြင်းကို ဘယ်သူမျှ

အားမပေးခဲ့ပေ။

ကာဇန်သို့ ဂေါ်ကီရောက်သည့်အခါတွင်မူ သူ့လို ခိုစရာ၊ တည်းစရာ မရှိသည့် နိဗ္ဗိဒ္ဓိဂိုဏ္ဍေဒ်မှ လွင့်လာသော လူလေ လူလွင့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သမားတစ်ယောက်အဖို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ ဝင်ရန်အရေးမှာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သဘောပိုက်မိလေ၏။

သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ မြို့စွန်ကမ်းနားရှိ အခန်းများ၊ မြစ်ကမ်းဘေးရှိ သင်္ဘောဆိပ်များ၊ မြေအောက်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ လူလေလူလွင့်များ၊ ပုလိပ်များ၊ ကျောင်းသားများနှင့် တော်လှန်ရေးသမားများ၏ စကားလက်ဆုံ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် ရှိပေသေး၏။ ဤသည်တို့သာလျှင် ဂေါ်ကီ

mgyoe.com

ဝင်ရောက်သင်ကြားခဲ့ရသည့် တက္ကသိုလ်ဖြစ်ပေ၏။ ဤတက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့သည့်ပညာကို ဂေါ်ကီသည် ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်တော့ပေ။

ဂေါ်ကီသည် အေးမြလှသော ကွင်းပြင်တွင်ရှိသည့် အိမ်ပျက်တစ်ဆောင် ၏အောက်ထပ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ရန် နေရာကို တွေ့လေသည်။ ထို့ပြင် တစ်နေ့လျှင် ကုပက် ၂၀ ဖြင့် ယူစတာရှိ မြစ်ဆိပ်တွင် အလုပ်တစ်ခုကို ရရှိပေ၏။

သူ၏အပေါင်းအဖော်များမှာ သင်္ဘောဆိပ်တွင် အတည်တကျနေသူ များဖြစ်ကြသည့် ဆိပ်ကမ်းစောင့်များ၊ ခါးပိုက်နှိုက်များနှင့် ‘သလင်းနန်းတော်’ မှ အခြေအနေမဲ့များ စသော ညစ်နွမ်း၍ အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်သူများ ဖြစ်ပေ၏။ ‘သလင်းနန်းတော်’ မှာ အိုမင်းပျက်စီးနေသည့် အဆောက်အအုံ ကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်များတွင် မှန်တစ်ချပ်မျှ မရှိတော့သည်ကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ဝေါ်သည့် အနွတ္တအမည်ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။

‘သလင်းနန်းတော်’ ကား ကာဇန်ရှိ လူလေလူလွင့်များ စုဝေးတွေ့ဆုံ ရာဖြစ်၏။ ‘သလင်းနန်းတော်’ တွင် တက္ကသိုလ်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းခံရသည့် ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ယောက်၊ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး အဝတ်စုတ် လိုက် ကောက်ရသည့် အဝတ်စုတ်အကျကောက်သူတစ်ယောက်၊ တစ်ခါက တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် သူတောင်းစားတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခါက နယ်ပိုင်တစ်ယောက်ထံတွင် ထမင်းချက်လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အလစ်သမား တစ်ယောက်တို့ လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်လျက်ရှိကြပေ၏။ သူတို့၏အတိတ် အကြောင်းကား လုံးဝကွဲပြားသော်လည်း လက်ရှိကံကြမ္မာကား ငတ်ပြတ် မွဲတေသည့် ချွတ်ခြံကျဘဝတွင် အတူတူသံသရာလည်လျက် ရှိကြပေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူတို့ကိုတွေ့ရသောအခါ ထူးဆန်းအံ့ဩကာ ‘ယောင် တောင်တောင်၊ ကြောင်တက်တက် - မောင်းကျောက်မှန်သည့်ကြက်’ ပမာ ဖြစ်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ကီသည် သံတိုင်တပ် ပြတင်းပေါက်ငယ် လေးနှစ်ပေါက်ဖောက်ကာ ရောင်စုံစက္ကူတွေကပ်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ်အိမ် ကလေးများတွင် နေသူများထက်တော့ ဤလူလေလူလွင့်များကို ပို၍နှစ်သက် မိပေ၏။ ဤလူလေလူလွင့်များကား အရက်သောက်၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကာ ခိုးဝှက်တတ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့တစ်တွေတွင် ယုတ်မာကောက်ကျစ်

မက္ကဇင်းဂေါ်ကီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

သည့် စိတ်ဓာတ်မရှိကြ။ ဆင်းရဲပင်ပန်းသည်ကိုလည်း မညည်းညူကြ။ ကံကြမ္မာကိုလည်း ယိုးမယ်ဖွဲ့၍ အပြစ်မဆိုကြ။ သူတို့ထက် အထက်တန်း ကျသူများကိုပင် ရှုတ်ချသရော်ကြပေသေး၏။

တစ်ခါက သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် အကောင်းစား အမဲလိုက် ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ခိုး၍လာ၏။ သူတို့သည် ထိုဖိနပ်ကိုရောင်း၍ အရက်သောက် ရန် တညီတညွတ်တည်း သဘောတူလိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တစ်လောကမှ ပုလိပ်ရိုက်ခံထားရသဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်က ဖိနပ် အပေါ် ခြေစွပ်ရှည်ကြီးကိုသာ ဖြတ်၍ရောင်းပစ်ပြီး ကျန်ဖိနပ်အောက်ပိုင်းကို ဖိနပ်မပါဘဲ ကျောင်းတက်ရသည့် ကျောင်းသားလေးအားပေးရန် တိုက်တွန်း လေသည်။

“ကောင်လေးတော့ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် အအေးမိတော့မှာပဲကွာ။ ပြီးတော့ သဘောအလွန်ကောင်းတဲ့ ကောင်ကလေးမို့လို့... သနားလွန်းလို့ပါ” ဟု သူက ပြောလိုက်သေး၏။

ဂေါ်ကီသည် သူတို့ကိုကြည့်ရင်း သူဖတ်ဖူးသည့် စွန့်စားခန်းဝတ္ထု များထဲမှ လူများအကြောင်းကိုသွား၍ အမှတ်ရမိလေ၏။ သို့သော် ဂေါ်ကီ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို ဆွဲငင်လှုပ်ရှားစေသည့်အရာကား စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက်များသာမဟုတ်ပေ။ သူသည် ထူးခြားထင်ရှားသည့် အရာများကိုလည်း စိတ်ကူးခဲ့မိပေ၏။ ဤစိတ်ကူးသည်ပင်လျှင် ဂေါ်ကီအား လူသစ်များ၊ အတွေးသစ်များနှင့် ထူးဆန်းသည့် စာအုပ်များဆီသို့ ရောက် အောင် ပို့ဆောင်ခဲ့ပေ၏။

တစ်ခါက ဂေါ်ကီ၏မိတ်ဆွေများသည် မြို့စွန့်ကမ်းနားရှိ ကုန်စုံဆိုင် ကလေးတစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အင်ဒရီ ဒီရင်ကော့စ် မှာ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။ သူသည် အပြင်ဘက်တွင် သကြား၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အသားချိုနှင့် ဆပ်ပြာများကိုရောင်း၍ နောက်ဘက် တွင်မူ အစိုးရက တားမြစ်ထားသည့် စာအုပ်များကို ဝှက်၍ထားလေ၏။ နံရံပေါ်တွင်ကား ဟတ်ဇန်၏ ရုပ်ပုံတစ်ပုံကို ချိတ်၍ထားလေ၏။

ဤမှစ၍ ဂေါ်ကီသည် ဝတ္ထုများနှင့် စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများအစား လောကဓာတ်ဆရာကြီးများ၊ အဘိဓမ္မာဆရာများနှင့် တော်လှန်ရေးသမား

များ၏ စာပေများကို စားမတတ် ဝါးမတတ် အငမ်းမရ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပေ၏။

ဒီရင်ကော့စ်၏ ဆိုင်မှပင် ဂေါ်ကီသည် လျှို့ဝှက်သော ကျောင်းသားအသင်းသားများနှင့် ဆက်သွယ်မိလေ၏။ ထိုအသင်းဝင်များကား ရာဇဝင်နှင့် နိုင်ငံရေးဆာဂဗေဒကို လေ့လာ၍ သတင်းစာများကို ဖတ်ကာ ရုရှားပြည်တော်လှန်ရေး၏ ကံကြမ္မာကို ပွက်လောရိုက်အောင် ငြင်းခုံတတ်ကြပေ၏။

ဤကား တော်လှန်ရေးလူငယ်များ၏ အခမဲ့တက္ကသိုလ်ပင်ဖြစ်၍ ဂေါ်ကီသည် ဤတက္ကသိုလ်တွင် ကာဇန်အစိုးရတက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာထက် ပိုမို၍ ပြည့်စုံစွာ လေ့လာသင်ကြားနိုင်ခဲ့ပေ၏။

ဤတက္ကသိုလ်မှာပင် ဂေါ်ကီသည် အဒမ်စမစ်သ်၏ သဘောတရားများကိုလည်းကောင်း၊ ချာနီရှက်စကီ၏ အရေးအသားများကိုလည်းကောင်း၊ ကားလ်မာက်စ်၏ စာအုပ်များကိုလည်းကောင်း လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရပေ၏။ ထိုခေတ်က မာက်စ်၏ 'အရင်းကျမ်း' မှာ ကိုးကားသောစာအုပ် တစ်အုပ်မျှသာဖြစ်၍ အလွန်ရှားပါးရကား ပထမအခန်း လက်ရေးဖြင့်ကူးထားသော စာရွက်ကိုသာလျှင် တစ်လှည့်စီဖတ်ရှုကြပေ၏။

တစ်ခါတွင် ကာဇန်ပုလိပ်တို့က ဂေါ်ကီ၏နေရာကို တက်ရောက်ရှာဖွေရာတွင် မှတ်စုများခြစ်ထားသည့် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို သွား၍တွေ့လေ၏။ ထိုစာအုပ်တွင် မာက်စ်၏စာအုပ်မှ မှတ်စုများမပါဘဲ မာတော့ဗ်လတ်ဗ်ရော့စ်၏ 'ခေတ်သစ်လောကနီတိနှင့် သမိုင်း' ဆိုသောစာအုပ်မှ ကူးထားသည့် မှတ်စုများဖြစ်နေသဖြင့် ဂေါ်ကီသည် ကံကောင်းထောက်မ၍ အဖမ်းမခံရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် ပုလိပ်များကား ဤအကြောင်းကို ဂေါ်ကီ၏ နေရင်းဇာတိ နနီနိုဂိုရော့ဒ်မြို့ရှိ အာဏာပိုင်များထံသို့ သဘောဆီပ်တွင် ကျပန်းအလုပ်ကိုလုပ်ကာ ထင်းဖြတ်သည့်အလုပ်သမားသည် လောကဓာတ်ပညာစာအုပ်များကို မှတ်စုထုတ်၍ ဖတ်တတ်သဖြင့် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် အစီရင်ခံလိုက်လေ၏။

မြေအောက်အသင်းများတွင် ဂေါ်ကီအား သူ၏ အသံဩကာ ခပ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် 'နပန်းသမား' ဟု ပြောင်၍ခေါ်လေ့ရှိ၏။ သူသည်

သတင်းစာများကိုဖတ်ကာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်အောင် ကြာရှည်ကြာမျော
 ငြင်းခုံလေ့ ရှိပေ၏။ သူ ဖော်ထုတ်ပြောပြသည့် ထင်မြင်ချက်များမှာ စာအုပ်
 များမှ လေ့လာရရှိသည့် ထင်မြင်ချက်များသာမဟုတ်ဘဲ သူ၏ ရင့်ကျက်သော
 အတွေးအခေါ်များမှ ပေါက်ဖွားသည့် ထင်မြင်ချက်များလည်း ဖြစ်ပေ၏။
 သူသည် ဘဝ၏ နက်ရှိုင်းသော အကြားအမြင်၊ အတွေ့အကြုံကို အခြား
 ရဲဘော်များထက် ကြုံတွေ့ခဲ့ပေ၏။ သူ စကားပြောနေသည့်အခါတွင် သူ၏
 မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ထွက်လာသည့် စွမ်းပကားရှိသော ဝေဖန်ချက်များအတွက်
 နားထောင်သူများမှာ တအံ့တဩဖြစ်ကြရပေ၏။

“ဒီမှာ နောင်ကြီး... ခင်ဗျား လမ်းလွဲနေပြီ” ဟု တစ်ခါက ဂေါ်ကီသည်
 သူ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အပြစ်တင်ခဲ့ဖူး၏။

စာအုပ်များထဲတွင် ဖတ်ရသည့် အကြောင်းအရာများမှာ ဂေါ်ကီအဖို့
 တွေ့ရှိတွေ့စဉ်တွေ ဖြစ်နေပေ၏။ နိုင်ငံရေး ဘောဂဗေဒကျမ်းပြုဆရာများ
 ဖော်ပြသည့် အလုပ်သမားများ၏ ဆိုးရွားလှသော အခြေအနေမှာ ဂေါ်ကီ၏
 ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အလုပ်သမားများ၏ အခြေအနေမျိုးမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ကာဇန်တွင် ဂေါ်ကီသည် သူ၏ဘဝက တည်ထောင်ပေးလိုက်သည့်
 တက္ကသိုလ်တကာတွင် အခက်ခဲ အကြမ်းတမ်းဆုံး တက္ကသိုလ်တွင် သင်ကြား
 ခဲ့ရလေသည်။

၂။ ပေါင်မုန့်ဖိုနှစ်လုံး

“ဤဝတ္ထုသည် မုန့်စိမ်းအကြောင်းကို ဖော်ပြ၍ ဝတ္ထုကို
 ဖတ်ရင်းပင် ဂျုံနှင့် ရေ သမအောင်နယ်ထားသည့် မုန့်စိမ်း၏
 အနံ့အရသာကို ခံစားရလေသည်”

(ချက်ကော့စ်၏ ဂေါ်ကီထံ ပေးစာတစ်စောင်မှ)

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ တိုင်လေပြီ။ နွေရာသီတုန်းက လူးလာခတ်
 နေကြသော သင်္ဘောများသည် တစ်နေ့ခိုပြီးနောက် ဆောင်းရာသီ ဆိပ်ကမ်း
 များဆီသို့ ပြန်၍သွားကြပြီဖြစ်၏။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ လူသူကင်းကာ ဆိတ်
 သုဉ်းလျက်ရှိသဖြင့် မြစ်ဆိပ်တွင်လည်း နောက်ထပ် အလုပ်မရှိတော့ပြီ။

ဂေါ်ကီသည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသော ယူစတာနယ်ထဲရှိ ခြောက်သွေ့လှသည့် ဈေးဆိုင်များ၊ အဆောက်အအုံပျက်များကြားတွင် လှည့်လည်ရင်း အချိန်ကုန်လေ၏။

သူသည် 'ထမင်းရက်ချန်-ရေရက်မှန်' ဘဝတွင် ကျင်လည်ရင်း တစ်ကိုယ်စာအိပ်နိုင်သည့် နေရာမှန်သမျှတွင် အိပ်စက်ရကာ မြစ်ကမ်းဘေး မှောက်ထားသည့် လှေဝမ်းအောက်တွင်ပင် အိပ်စက်ရပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ဤဘဝမှာကျင်လည်ရင်း ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီကား သူ့လို အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့ လူလေလူလွင့်တစ်ယောက်အတွက် အဆိုးဆုံးရာသီပေတကားဟု မှန်မှိုင်းစွာ ဆင်ခြင်မိလေ၏။

ဂေါ်ကီသည် သူ့အတွက် တည်းခိုစရာရလျှင် မည်သည့်အလုပ်ကို မဆို လုပ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးဖြစ်လေ၏။

ဂေါ်ကီသည် ဆင်ယိုနေ့ခင်း မုန့်ဖိုတွင် မုန့်ဖိုတ်သမား၏ တောက်တို မည်ရခိုင်းသူအဖြစ် တစ်လလျှင် ရှာဘဲလ်ဒဂါးသုံးပြားနှင့် ဝင်ရောက်၍ လုပ်လေ၏။ ထိုပေါင်မုန့်ဖိုမှာ မြေစိုက်အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်ပေ၏။ မုန့်ဖိုပြတင်းပေါက်များကို ရှေ့လမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ထားလေ၏။ အလုပ်သမားများက လာသမျှ သူတောင်းစားများကို ပေါင်မုန့်ပေးတတ်သဖြင့် မပေးနိုင်အောင် မုန့်ဖိုလေးကို သံတိုင်များ ခတ်ထားလေ၏။

ဤမြေစိုက်တဲငယ်တွင် ဂေါ်ကီသည် ပေါင်မုန့်ကလေးများကို 'ဘီ' စာလုံးသဏ္ဍာန်သွင်းရင်း တစ်နေ့လျှင် ၁၄ နာရီမျှ အလုပ်လုပ်ရလေ၏။ ဂေါ်ကီအဖို့ အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်ရသည့် အလုပ်ကြမ်းမှာ အလေ့ဖြစ်နေသဖြင့် ထုသားပေသားရကာ သန်တုန်းမြန်တုန်းအရွယ်ဖြစ်၍ သူ့လက်များမှာ တုတ်ခိုင်မာကျောလျက်ပင်ရှိသော်လည်း ဆင်ယိုနေ့ခင်းမုန့်ဖိုတွင် လုပ်ရသည်မှာ ခါးကုန်းမတတ်ရှိကာ ခွန်အားမှာလည်း ယုတ်လျော့လျက် ရှိလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ အောက်ဆုံးထပ်တွင် ပေါင်မုန့်ဖိုရှိသည့် သုံးထပ် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းထားရသကဲ့သို့ လေးလံပင်ပန်းလှသည်ဟု အောက်မေ့မိပေသေး၏။ ထိုအဆောက်အအုံတွင် နေကြသည့်လူများက ပေါင်မုန့်ဖိုမှ အလုပ်သမားများကို 'ထောင်ကြမ်းပိုးများ' ဟု

ခေါ်ကြ၏။

အလုပ်ပိုင်ရှင် ဆင်ယိုနေ့ခမ်းကား အလုပ်သမားများအား ၁၄ နာရီ ပတ်လုံး နဖူးကချွေး ခြေမ ကျအောင် ခိုင်းရုံမျှမက ဤကြားထဲကပင် အော်ဟစ် မောင်းမဲရိုက်နှက်ကာ ဒဏ်ရိုက်၍ အပြစ်လည်း ပေးမိအောင် ပေးလိုက်သေးရကား သူ၏မုန့်ဖို့သည် တကယ့်အကျဉ်းထောင်ပမာဖြစ်၍ နေပေ၏။

ဂေါ်ကီမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သည့်ထက်သည် ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်မှုများကို တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်ရကား ဆင်ယိုနေ့ခမ်းက အလုပ်သမားအပေါ် တွင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ပုံကို နည်းနည်းလေးမျှ မအံ့ဩတော့ပေ။ ဂေါ်ကီ အံ့ဩသည်ကား ဆင်ယိုနေ့ခမ်းက ဖြားယောင်းချောမောသည့်အခါတွင် သူ တို့၏စိတ်များသည် ပီတိတွေ ရွန်းရွန်းဝေလုမတတ် သဘောကျ နှစ်ခြိုက် လာခြင်းကိုသာ အံ့ဩမိခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဂေါ်ကီသည် သူ့အလုပ်ရှင်ကို မကျေ နပ်သဖြင့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောလေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတွင် ဤသို့ ဂေါ်ကီ စကားများနေသည်ကို ဆင်ယိုနေ့ခမ်း ကြားသွားကာ “ဟဲ့... နပန်းသမား ဘာတွေစကားများနေတာလဲ” ဟု ငေါက် ငမ်းကာ ဂေါ်ကီအား တစ်ပတ်လုံးလုံး မုန့်စိမ်းနယ်ရမည်ဟုဆိုကာ အပြစ် ပေးလိုက်လေ၏။

သို့သော် ဤနပန်းသမားကား လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ၏ အခွင့် အရေးအတွက် မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို သိထားသူဖြစ်ပေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆင်ယိုနေ့ခမ်းမှာ ၎င်း၏မုန့်ဖို့တွင် စိတ်ဓာတ်ကိုချိုးနှိမ်၍ မရသည့်လူတစ်ယောက် ရောက်နေကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိလာ လေ၏။ ထို့ပြင် ပင်ပန်းလှသော မုန့်ဖို့အလုပ်မှာ ဂေါ်ကီအား စာအုပ်များမှ ဝေးကွာအောင် မတတ်နိုင်ကြောင်းကို သိလာလေ၏။ ဂေါ်ကီသည် ထင်းစ များ၊ သစ်အစအနများကို ကောက်၍စာအုပ်စင်ကလေးတစ်ခု လုပ်ထားလေ ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဂေါ်ကီသည် ပေါင်မုန့်များကို ရှေ့တွင်စီတန်းချထားကာ နောက်ကွယ်တွင် တစ်ပြိုင်နက် စာဖတ်နိုင်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆင်ယိုနေ့ခမ်းသည် မုန့်ဖို့ထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လာလေ ရာ တော်လှံစတိုင်း၏ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသော ဂေါ်ကီအား ပက်ပင်း